

„VÁRÁZSLATOS” FÖLDÖN JÁRUNK

2025

Varázslatos mesék

Tartalom

Az összefogás ereje	4
A szerelmes szöcskeegér	6
Az elégedetlen sárgahasú unka	8
Szöcsi, a turista	10
A rét őrei	12
Récekaland	14
Rágcsi Meseerdőben	16
Egy Erdei Születésnap	18
A tópart őrzői	20
A nagy mentőakció	22
Az év kincskeresése	24
„ Varázslatos földön jártam”	26
A horgászat	28
A kacsá barátjának új társa	30
A böjti réce meséje	32
Luca varázslatos állatai	34
A szitakötő és a lepke barátsága	36
A pókhálóslepke	38
A böjti réce és a sárgahasú unka barátsága	40
A tanítás nélküli nap	42
A magyar szöcskeegér és a pókhálóslepke	44
A három jóbarát	46
A böjti réce barátot keres	48
Megfigyelős osztálykirándulás	50
A sárgahasú unka	52
A TERMÉSZET CSODÁI	54
CSELEKEDJÜNK!	56
A böjti réce otthona	58
A különös szitakötő	60
Pál és a beszélő opál	62
A récekaland	64
A barátok kincse	66

A kiszáradt patak rejtélye.....	68
A víz alatti kincs	70
Kaland az orvosságért.....	72
A nagy kaland.....	74
A királyság érdekében	76
A mutáns juhar.....	78
Pille, a bátor pókhálós lepke	80
Itt a tavaszi szünet	82
A szöcskeegér opálja.....	84
A külön lepke kalandjai.....	86
A beteg apa	88
Tomí és a különleges rajz.....	90
A kis pókhálóslepke nagy kalandja	92
A korai juhar bánata	94
A böjti réce szerencséje	96
A piros kabát	98
Matild és a mókus története	100
A VÁNDORDIÁK.....	102
Erdei rejtély.....	104
A fa és a madár barátsága	106

Az összefogás ereje

Egyszer volt egy sárgahasú unka, szinte senki sem ismerte, hisz csak éjjel járkált. Ezt az unkát Sárának hívták. A bőre mérgező volt, ezért volt visszahúzódó. Egy szép nyári késői estén Sára sétált a tó melletti marhalegelőn a kis erdőbe tartva. Észrevette, hogy egy barnás, csíkos hátú kis állat figyel a lépteit. Nagyon megijedt, gyors ugrásokkal menekült. Majd megbújt egy kő mögött, s még a lélegzetét is visszatartotta. Várt egy kicsit, majd mivel semmi mozgást nem észlelt, indult tovább. Hirtelen megjelent előtte a kis állat, egy magyar szöcskeegér. Annyira meglepődött, hogy még a hasát is elfelejtette félelmetesre felfújni.

- Miért figyelsz engem, s miért jöttél utánam?-kérdezte ijedten Sára.

- Még sosem láttalak erre, beszéljessünk, még barátok is lehetünk. Engem Leilának hívnak.- felelte az egér.

- Én Sára vagyok, a tuskéim és a mérgező váladékom miatt velem senki sem akar barátkozni, s te sem fogsz!- majd faképnél hagyta a meglepődött kis állatot.

Ezt a beszélgetést kihallgatta Glinda, a boszorkány. Ő egy nagy átváltozó mester hírében állt. Ez volt az egyetlen tehetsége. Azt eszelte ki, hogy ő most a szöcskeegér képét veszi fel. A végső terve az volt, hogy ártalmatlanná tegye a tündért, s ő vegye át az uralmat egyedül. Meg is tette, már az ugróegér képében érte utol a békát, s megszólította:

- Gyere velem, kérlek, segíts, nagy bajban vagyok! A menyét ott ólálkodik az üregünk bejárata környékén.

- Te nem félsz tőlem? Mit tudnék én segíteni neked?

- Említetted a mérgező képességedet, azt fel tudnánk használni a menyét ellen.

- De én nem bánthatok senkit!

- Nem is kell talán, már a látványodtól is megijedne!

Addig beszélt hozzá, míg elindultak együtt.

Leila viszont ezt hallotta meg, s most már féltette a békát. Követte őket, és eszébe jutott egy nagyszerű ötlet. Odafutott jó barátjához, Romeohoz, a szarvashoz, s lihegve azt mondta neki:

- Szia, jó barátom, tudnál nekem segíteni?

- Szia, hát miben kell segíteni?

- Sára, a béka tudod, bajban van!

- Ő, aki csak éjszaka járkál?

- Igen, az erdő boszorkánya átváltozott szöcskeegérré, azaz most Sára szemében a boszorka én vagyok, s rávette, hogy vele menjen. .

- Na, akkor mentsük meg!- mondta Romeo és elindultak.

Elmondta az egérke a tervét.

Romeo odafut a békához, fölkapja a hátára, s mielőtt az egér - vagyis a boszorka- észreveszi, elszalad vele a boszorkánytól védő fához, a korai juharhoz.

Így is tettek. Gyorsan futott Romeo, fölkapta Sárát és elvitte a fához, a boszorkány persze, hogy követte-de ugye egér képében lassan ugrált-, hisz minden áron le akarta a béka mérgével győzni a tündért, hogy utána átvegye a hatalmat.

Amikor odaértek, a többi jólelkű erdő-mező lakó ott volt a fa és a lassú folyású patak körül. A sávós szitakötő, a pókhálós lepke, s még a kicsi kurta baing is. Még Romeo és Leila is meglepődött, hogy ott vannak. Közben a boszorka rájött, hogy visszaváltozva gyorsabb, s már így érkezett meg az állatokhoz. Ahogy meglátta őket, hatalmas óriás akart lenni, de a juhar védelme nem engedte neki.

- Amikor meghallottuk a hírt, hogy bajban vagytok, azon nyomban jöttünk – mondta a lepke. .

- Szuper, akkor oda tudod a juharhoz kötni?

- Persze!

Azzal odakötötte a boszorkányt a pókhálóslepke. Megjelent mellettük a sávós szitakötő, ő pedig a kék csillámporával megszüntette a boszorkány képességét.

Erre feltűnt az erdő tündére, akire már nem volt hatása a gonosznak.

- Mi volt ez? – kérdezte csodálkozva a patakból felemelkedő kurta baing

- Hosszú történet! Inkább menjünk valamit enni, farkas éhes vagyok úgysis ! – mondta az egérke és elmentek.

Itt a vége, fuss el véle, az én mesémet hallottátok végre! Itt a vége, fuss el véle, az én mesémet hallottátok végre!

A szerelmes szöcskegér

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon szép szöcskegér királyfi, aki elment társat keresni. Elhatározta, hogy a világ legokosabb és legszebb leánya lesz az ő párja. Útnak is indult. Ment, mendegélt, mígnem egy lassú folyású patak partjára ért. Útközben nagyon elfáradt, ezért gondolta megpihen egy kicsit. Ahogy hűsölt a parton, arra lett figyelmes, hogy nincs egyedül. Körülnézett és elámult, mert ilyen szépet még nem látott.

– Ki vagy te? – kérdezte a szöcskegér.

– Én vagyok a sávós szitakötő! – válaszolta a leány.

Meghatotta a szöcskegeret, ahogy a napfényben a szitakötő áttetsző, világoszöld szárnyacskáin megcsillantak a színes szárnyerek.

– Csodaszép vagy! – sóhajtott fel az egérkirályfi.

A következő pillanatban egy pillangó pihent meg a fűben. Észrevette a szöcskegeret, és megszólította:

– Mi járatban vagy itt?

De a szöcskegér szóhoz sem jutott. Ámulatba ejtették a pókhálóslepkék színpompás szárnyai. Hogy felfrissítse magát, gondolta, iszik egy kicsit a patak vizéből. Ahogy a víz fölé hajolt, odaúszott hozzá egy kurta banga. Ezüstösen csillogó pikkelyei elkápráztatták a szöcskegeret.

– Mindhárman nagyon szépek vagytok. De vajon okosak is? Hogy ki a legokosabb, csak egy módon lehet eldönteni. Három próbát kell kiállnotok! – javasolta a királyfi.

Az első próbatétel az volt, hogy a tó mélyéről egy opált kell felhozniuk. A kurta banga ezt könnyűszerrel megoldotta, de a többiek nem jártak szerencsével. A második feladat, hogy nektárt kellett gyűjteni a világ legszélsőségesebb vidékeiről, hogy abból különleges méz készülhessen. Ezt a próbát csak a pókhálós lepke oldotta meg. Szomorkodott a sávós szitakötő, mert ő még nem járt sikerrel. De amikor a szöcskegér királyfi kihirdette az utolsó próbát, minden erejét összeszedte. Tudta, hogy most győznie kell. Sárga gévagomba spórát kellett hozniuk. Szoros volt a verseny, de végül a szitakötőnek is sikerült teljesíteni a kihívást. Így a verseny döntetlennel zárult.

Szegény szöcskegér királyfi törte a fejét, mitévő legyen most. Nem tudott dönteni, ezért búcsút vett a szépséges leányoktól és lógó orral odébb állt. Ahogy így búslakodva mendegélt, egyszer csak meghallott, és egy föld alatti üregbe pottyant. Éppen egy szöcskegér leány ürege volt az. Mindketten nagyon meglepődtek, és egy pillanat alatt szerelembe estek.

Hét országra szóló lakodalmat csaptak. Még is élnek, ha meg nem haltak. Itt a vége, fuss el véle!

Tóth Hunor László, Letenyei Andrásy Gyula Általános Iskola

Az elégedetlen sárgahasú unka

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy sárgahasú unka. Ez az állat nagyon elégedetlen volt magával. Túl kicsinek és csúnyának tartotta magát, és szégyellte, hogy bőre mérgező váladékot termel.

Egyszer egy nagyot sóhajtott:

- Bárcsak olyan lennék, mint a magyar szöcskegér! Őt mindenki csodálja. Aranyos kis feje, fürge mozgása, hosszú kis farkincája miatt kedvelik.

Az unka sóhaját meghallotta egy tündér, s azon nyomban teljesítette is kívánságát. A sárgahasú unkából magyar szöcskegér lett. Eltelt három nap, és az átváltoztatott állat ismét elégedetlenkedni kezdett.

- Ez az élet idegesítő, unalmas és fárasztó. Fogadok, hogy a kurta baing élete sokkal jobb. Bárcsak kurta baing lehetnék!

Ezt is hallotta a tündér és megkérdezte tőle: -Mi nem tetszik a mostani életedben?

Az egér így válaszolt:

- Szaladgálok ide-oda, elhagyott üregeket keresek, ahol meghúzhatom magam. Egy perc nyugtom sincs! Nem tetszik a hátamon húzódó fekete csík sem. Kérlek, változtass át kis halacskává!

- Ám legyen úgy, de ígérd meg, hogy nem elégedetlenkedsz többet!

Így lett az eredetileg sárgahasú unkából kurta baing. A kis hal úszkált naphosszat, semmire sem volt gondja. Élvezte, ahogy a nap megcsillan pikkelyein. A tündér a víz partjáról figyelte a kis állatot, miközben egyetlen ásványával, egy kis opálkővel játszadozott. Ám a kő hirtelen beleesett a vízbe. A kis hal próbálta felhozni, de a kő nagy volt, a hal kicsi.

- Ha béka lennék, bírnék velem!-gondolta a kis hal.

Mivel a tündérnek nagyon fontos volt ez a kő, ezért visszaváltoztatta a halat sárgahasú unkává. A béka szájába kapta az opált, nagy örömmel vitte fel a tündérnek, aki nagyon megörült a drágakőnek, ami még szebben csillogott, mint előtte.

- Bármit kérhetsz, hálából teljesítem minden kívánságod. Azzá változtatlak, ami csak szeretnél lenni! Mit kívánsz?

- Köszönöm jószágod, de nem vágyom többre. Sárgahasú unka szeretnék maradni, és élni életemet tovább békességben és segíteni annak, akinek szüksége lesz rám.

Ha a sárgahasú unka tovább elégedetlenkedett volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Fehér Lilién Erzsébet, Borsfai Fekete István Általános Iskola

Szöcsi, a turista

Élt egyszer a Bükkben egy hatalmas páfrányfenyő, ismertebb nevén ginko biloba. A hegyek között volt az otthona a kis szöcskeegérnek, Szöcsinek is.

A kis állat nevét különleges képességéről kapta, mert rímekben tudott beszélni. Az egérke hátán fekete csíkok húzódtak, és szénszínű szemeivel élesebben látott, mint bármely más lakó az erdőben. Az egérke nagyon szomorú volt, mert leghűségesebb barátja a korai juhar a távoli Koreában élt. Nem is volt kedve beszélni, verselő kedve is elhagyta.

Megsajnálta a jóságos ginko biloba a bánatos állatkát, leszakította egy levelét és így szólt:

- Ennek segítségével el tudsz repülni a barátodhoz, hogy meglátogasd!

A kis egérke megköszönte a bölcs fa segítségét, felpattant az angyalszárny alakú levélre és elindult Koreába. Hosszú napokat, heteket töltött fenn a magasban. (Mit látott... tájleírás)

Amikor Kazahsztánban járt, egy heves északi szél lesodorta kis testét a levélről. Egy csodás tisztáson tért magához. Ahogy kinyitotta a szemét, egy kis rovar pillantott meg a feje fölött repkedni. A tarka lepke fekete-narancsszínű szárnyán csillogott a napfény.

A kis pillangó megszólította:

- Szia, Paulina vagyok, a pókhálós lepke. Látom, idegen vagy itt nálunk. Gyere velem, nálam megpihenhetsz egy kicsit. Azon a mocsári nőtűzfűn lakom. – mutatott a csodálatos vadvirág felé. Lilás –fehéres szirmai csak úgy virítottak a mocsár mellett.

A fáradt kiséger boldogan beleegyezett. Közben elmesélte kalandos útját és tervét, hogy Koreába igyekszik legjobb barátjához, a korai juharhoz.

- Elindultam Koreába,

A korai juhar hazájába. – szólt ismét rímekben a kis szöcskeegér, aminek úgy megörült, hogy ugrott egyet.

- Micsoda véletlen! – lelkesedett Paulina – én is épp hozzá tartok! Meg szeretném méretni magam a fa repülő magjával. Melyikünk a gyorsabb...

Együtt indultak tovább Korea felé. Mindketten felugrottak a ginko biloba levélre, hogy az északi szél tovább repítse őket keletre. Óriási hegyeket és kanyargós folyókat láttak. A magasból éles látásával hamar észreveték Korea magas hegyeit. Szöcsi annyira megörült, hogy verselt egyet.

- Ez a csodás vidék

Épp így szép!

Színes, tarka táj,

Minden színe lágy!

A korai juharról lehullott ott egy mag, és helikopterszerűen zuhant el Szöcsi és Paulina előtt. A Paulina felpattant és versenyre kelt a szárnyasokkal.

A korai juhar megígérte, ha hiányoznak neki a barátai, elküldi értük a repülő magjait. Ezzel el tudnak szállni hozzá messze földre. Ettől kezdve a két jó barát havonta látogatja a juhart Koreában.

Zoltán Anna, Nagyrécsesi Körzeti Általános Iskola

A rét őrei

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy varázslatos rét, ahol a legszebb vadvirágok nyíltak, és a legkülönlegesebb rovarok röpködtek.

Ezen a réten élt Szellő, a sávós szitakötő, és Pille, a pókhálóslepke is. Mindketten szerették a napsütést és a szél táncát, de legjobban a rét közepén álló mocsári nőszőfüvet kedvelték, melynek csodálatos illata vonzotta őket.

Egy nap Szellő csillogó szárnyakkal suhogott végig a réten, Pilléhez érve, így szólt:

– Pille, ma reggel hallottam a szél suttogását! Azt mesélte, hogy hatalmas vihar közeleg. Ha eljön a vihar, a mocsári nőszőfű összedőlhet, és elvesztheti édes illatát!

– Ez rettenetes hír, Szellő! Mit tehetünk? – csapta össze szárnyait aggódva Pille.

– A rét bölcse, az öreg páfrányfenyő talán tud segíteni – válaszolta Szellő.

A rét szélén, egy kis domb tetején állt a hatalmas páfrányfenyő, aki már sok vihart átélt.

Szellő és Pille odarepültek hozzá, és elmesélték neki félelmüket.

A páfrányfenyő mélyen elgondolkodott, majd lassan így szólt:

– A természet törvényei szerint a vihar elkerülhetetlen. De ha összefogtok, talán megmenthetitek a nőszőfüvet! Kérjétek meg a többi rétlakót, hogy segítsenek védőfalat építeni köré!

Szellő és Pille rögtön munkához láttak. Hívták a hangyákat, a bogarakat és a többi pillangót, hogy segítsenek. A hangyák apró földgátat építettek, a pókok erős hálóval fonák körbe a virágot, a méhek pedig sűrű virágporréteget vontak a szirmokra, hogy megvédjék az esőtől.

Nem sokkal később megérkezett a vihar. A szél süvített, az eső zuhogott, de a mocsári nőszőfű kitarzott. Amikor másnap reggel kisütött a nap, Szellő és Pille boldogan látták, hogy kedvenc viráguk még mindig ott áll a rét közepén, illata pedig olyan édes, mint régen.

– Sikerült! – örvendezett Pille.

– Igen – bólogatott Szellő –, és mindez azért, mert összefogtunk!

A rét lakói ezután még jobban megbecsülték egymást, és tudták, hogy együtt mindig meg tudják védeni otthonukat.

Így volt, mese volt, igaz volt, ha nem hiszed, járj utána!

Balogh Panna, Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola Farkas Ferenc Zene - és Arany metszés Alapfokú Művészeti Iskola

Récekaland

Egyszer régen, nagyon régen, a Kis- Balaton közelében éldegélt békességben, Vince, a réce és családja. Puha tollal bélelt fészük igazán úri lakosztály volt egy mocsaras réten. A közelben a nem azon a tájon honos, csodálatos Mocsári Nőszőfű virított. Varázslatos hely volt. Egy kora nyári délután a réceszülők szokásos vacsoraszerző útra indultak, Vince pedig a fészekben maradt. Izgatottan várta a vacsorát, hiszen édesanyja kedvenc férgeit és lárváit ígérte neki. A kis Vince éhségénél csak kíváncsisága volt nagyobb. Így történt hát, hogy egy éppen arra repülő, gyönyörűséges pókhálós lepkét pillantott meg. Utánakiáltott:

- Hé, te ki vagy? Várj meg!

Próbált utánarepülni, de nem volt még 5 hetes, így nem tudott. Izgatott szárnycsapkodással szaladt a lepke után. Nemsokára sűrű felhők gyűltek az égen és vihar kerekedett. Szakadó eső, dörgés és villámcsapások kísérték a récét, aki csak a lepkét követte. Észre sem vette, hogy egyenesen a tóba szaladt. Kacsa lévén próbált úszni, de a haragos hullámok elsodorták. Mire a vihar csillapodott már nagyon messzire járt az otthonától, és bizony a reményt keltő lepkét sem látta. A hullámok egy ismeretlen partra dobták a kis récét, egyes egyedül találta magát az idegen helyen. Azt érezte, hogy soha többé nem látja szeretett szüleit, és ez szomorúsággal töltötte el a szívét. Egyszerre csak a semmiből egy halk hangot hallott:

- Szia! Te ki vagy?

Vince nagyon megijedt, de összeszedte minden bátorságát és remegő hangon így felelt:

- Én Vince vagyok. És te ki vagy?

- Én Bence vagyok, szeretnék a barátod lenni! - szólt a most már sokkal bátrabb válasz.

A kis Vince nagyon megkönnyebbült és mosolyogva igent mondott, majd elmesélte szomorú történetét a sárgahasú unkáknak. Miután az végighallgatta, összeszorult a szíve.

- Ezek szerint elveszítetted a szüleidet? Ne félj, megkeressük őket! Én segítek neked!

Vince reménnyel teli szívvel ölelte át újdonsült barátját.

- Nézd csak Vince, ott egy csónak! A két barát behuppant és evezni kezdtek.

- Bence én igazán nem tudom, merre kell menni. Természetesen Bence sem tudta. Elindultak, eveztek a tavon és közben figyelték a nádist Ekkor egy távoli halk hangot hallottak:

- Hol lehet a picikém, merre van?

Vince azonnal felismerte édesanyja hívó hangját.

- Anya, anya! - kiáltozott Vince. Ahogy teltek a percek, egyre élesebben hallották egymás hangját. Őlélő szárnyuk pedig hamarosan újra összefonódhatott.

Vince és a réceszülők hazatértek otthonukba, Bence pedig gyakran meglátogatta őket.

Sokat játszottak együtt, de mindig vigyáztak arra, hogy ne kerüljenek messzire szüleiktől.

Mismás Mira Zea, Palini Inkey Boldizsár Általános Iskola

Rágcsi Meseerdőben

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy csíkoshátú kiséger. De Ő nem egy egyszerű kiséger, hanem egy magyar szöcskeeger volt, akit Rágcsinak hívtak. Az anyukájával és öt testvérével egy kis földalatti üregben élt a mezőn. Félnék, de kíváncsi természete volt és arról álmodozott, hogy egyszer majd elutazhat az erdőn túlra. Mivel nem voltak barátai, ezért az anyukája a nyári szünetre a nagymamájához küldte nyaralni az erdőbe.

Nagy Meseerdő közelében élt, a kiséger pedig már mindent tudott az erdők, bokrok és a fák világáról. Így az első nap reggelén bátran indult felfedezni a környéket. A valóság minden képzeletét felülmúlta. A színek, az illatok és a fények olyan varázslatosak voltak, mintha egy álmvilágba csöppent volna. Séta közben jól elfáradt, ezért letelepedett egy fa alá és elővette a nagy által csomagolt gyümölcszendvicsét. Éppen készült beleharapni, amikor suttogást hallott.

- Ki lehet az? – töprengett, de senkit sem látott.

- Á, biztos csak képzelődtem! - gondolta magában. De a következő pillanatban egy kedves hang szólalt meg a feje fölött.

- Látom Te még új vagy itt! Én vagyok az erdő legöregebb fája, a korai juharfa. És Te ki vagy?

- Én Rágcsi vagyok, a magyar szöcskeeger és nagyon messziről jöttem. Itt töltöm a nyarat a nagymamámnál! - mondta megilletődötten a kiséger.

- Megbízható és okos kiségernek tűnsz, ezért elmondok Neked egy titkot - mondta a fa. Ez nem egy átlagos erdő, bizonyos fának varázserejük van, a rajtuk található titkos ajtón keresztül egy másik világba tudsz belépni. A kiséger elcsodálkozott, a fa pedig így folytatta:

- Csak a tisztaszívűek léphetnek be oda, és nagyon kell vágyani rá.

Rágcsi lehunyta a szemét és erősen koncentrált. A következő pillanatban vakító fényességet vett észre és egy ajtót a korai juharfán. A kilincsre tette a kezét, és hopp egy varázslatos világba csöppent. Mindenütt csillogó szárnyú lepkék és unikornisok repkedtek.

- Légy üdvözölve Fantázia Birodalmában! – szólította meg egy gyönyörű sárga kéneslepke.

Rágcsi nagyon elcsodálkozott. Nem hitte volna, hogy léteznek ilyen helyek. Azt látta, hogy minden lepke szárnya különleges és egyedi. A pillangók is nagyon barátságosak voltak vele. Kergetőztek, táncoltak, még az egérke fülét is megcsiklandozták.

- Jaj, ne! - kiáltotta Rágcsi, miközben két unikornist pillantott meg, akik a szarvukkal próbáltak kihalszni egy lepkét a gyors folyású patakából.

- Majd én bemegyek érte!- mondta eltökélten Rágcsi.

Az örvénylő víz félelmetes volt, de a kisegér minden bátorságát összeszedte és belevetette magát a habokba. Úszott, ahogy csak bírt, de az ár magával ragadta. Már majdnem feladta, amikor egy kis fekete pontot vett észre. Az utolsó erejét összeszedve odaúszott. Azonnal felismerte a kis pókhálóslepkét. Szegény teljesen elázott. Rágcsi gyorsan megfogta a karját és kifelé kezdett úszni vele. A többiek már aggódva várták őket. Amikor visszaértek nagy volt az öröm.

- Köszönjük szépen, hogy ilyen bátor voltál és megmentetted a kis pókhálóslepkét! - mondták az állatok. Boldogan ünnepelték a megmentőt. Hirtelen annyi barátja lett a kisegérnek, amennyire még álmában sem mert gondolni. Hatalmas örömet érzett a szívében.

Ezután minden nap ellátogatott Fantázia Birodalmába, és játszott a lepkékkel, de legtöbbit a kis pókhálóslepkével, aki a legjobb barátja lett. Véget ért a nyár és Rágcsinak haza kellett mennie. Szomorú volt, hogy el kell hagynia a barátait, de boldogsággal töltötte el a gondolat, hogy bármikor visszatérhet Meseerdőbe. De addig is éjszakánként álmában újra, és újra Fantázia Birodalmába fantasztikus kalandokat él át a barátaival.

Németh Réka, Palini Inkey Boldizsár Általános Iskola

Egy Erdei Születésnap

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy varázslatos erdő, amelyben különleges állatok laktak. Az itt lakók szeretetben, békeességben éltek. Történt egyszer, hogy a sárgahasú unka családjában Sárinak az 1. Születésnapja közeledett. A család apraja-nagyja törte a fejét, vajon mivel lepjék meg őt. Végül kigondolták, hogy az ünnepségre meghívják az egész erdő népét. A meghívást mindenki örömmel fogadta s máris lázas készülődésbe kezdtek, hiszen már csak 1 hét volt hátra a kis szülinapos nagy napjáig. Az előkészületekből sok élőlény kivette a részét: az unka család feldíszítette a tó körüli rétet; Klára, a nyúl megsütötte a bogaraktól hemzsegő tortát; a vendégek pedig kigondolták az ajándékokat. Végre eljött a várva várt délután, minden készen állt az ünnepségre. Mikor a nap már lemenőben volt, a tópartot beárnyékolta a korai juharfa hatalmas lombja. A bokrok közül szépen lassan előjöttek az erdei állatok és hangos szóval énekelték a Születésnap köszöntőt. A tóból kiugrálva jött Sári, aki szóhoz sem jutott a meglepetéstől. Ekkor megjelent Sanyi, a sávós szitakötő, kezében a tortával, de jajj egy kőbe megbotlott és a torta egyenesen a fejére esett.

- Oh, a gyönyörű tortám! --- kiáltott fel Sári és hatalmas sírásban tört ki. Csak sírt és sírt, szülei hiába vigasztalták, nem tudták megnyugtatni. A vendégek egyszerre súgtak össze, hogyan enyhíthetnének a kis unka bánatán. Ekkor Klára szólalt meg:
- Én szívesen sütök egy másik tortát, csak egy kis időt adjatok míg összeszedem hozzá a bogarakat!

Sanyi, a szitakötő így szólt:

- Ha csak idő kell, azon könnyen segíthetek. Gyere Sári pattanj fel a hátamra, elviszlek egy repülő körútra.

Sári letörölte könnyeit és vidáman ugrott fel Sanyi hátára. Repültek hegyek-völgyek fölött, megnézték a magasból a tavat, a korai juhar gyönyörű lomkoronáját, mire véget ért a repülés Klára örömmel jelentette be, hogy kész a torta.

Sanyi megbánó tekintettel nézett Sárira:

- Kérlek ne haragudj, hogy tönkretettem a tortádat - mondta.
- Ugyan, nem történt semmi, hiszen nem a torta a legfontosabb, hanem ti, a legjobb

barátaim, hogy mind eljöttetek, hogy velem ünnepeljeteK és köszönöm a csodálatos repülést. Ez volt életem legjobb születésnapja!

Szabó Flóra, Zrínyi Miklós Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

A tópart őrzői

Egyszer réges-régen, egy tündérmesékbe illő tóparton, ahol a víz kristályosan csillogott, három jóbarát élt: Opál, a gyönyörű szárnyú, fénylő szitakötő; Sávós, a fürge és kíváncsi szitakötő; és Unka, a bátor és bölcs sárgahasú béka.

Egy nap azonban sötét felhők gyülekeztek az égen, vihar közeledett. A barátok aggódtak, mert tudták, hogy a vihar mindent elpusztíthat: a vízpart növényeit, az állatokat, és még magát a tavat is. De egy legenda szerint létezett egy ősi varázseszköz – a Harmónia Amulettje –, amely képes volt megállítani a tomboló elemeket, és helyreállítani a természet egyensúlyát. Az amulettet azonban egy titokzatos barlang mélyén rejtették el, amelyhez csak a legbátrabbak találhatnak el.

A három barát útra kelt a barlang felé. Az útjuk tele volt kihívásokkal: először egy sűrű mocsáron kellett átvágniuk, ahol Opál fényével világította meg a helyes ösvényt. Ezután egy meredek sziklás hegyoldalon kellett felmászniuk, ahol Sávós ügyessége segített abban, hogy megtalálják a legbiztonságosabb utat. Végül egy sötét, szélfútt erdő következett, ahol Unka éles füleivel hallotta meg a veszélyes vadak neszezését, és vezette társait biztonságos ösvényen.

Mire elérték a barlangot, rájöttek, hogy az nem egy egyszerű üreg volt. A bejárat egy különös, ősi minta szerint díszített sziklafalban nyílt, amely csak akkor tárult fel, ha mindhárman együttműködtek: Opál fényével megvilágította a mintákat, így könnyebben olvasták el a titkos szöveget. Sávós ügyes csápjával beillesztett egy rejtett kulcsot abba a titokzatos sötét kis lyukba, és Unka kimondta a legendás dal szavait, amely megnyitotta a barlangot.

„Nyílj meg, barlang, titkok otthona,
Vár rám benned csodák záloga.
Kőbe zárt fény hív most engem,
Rejteked őrizzen szívvel csendben.”

Odabent a barlang falai fénylettek, mintha csillagok borították volna őket. A közepén egy ősi oltár állt, amelyen a Harmónia Amulettje ragyogott. Az amulett olyan energiát árasztott, amely szinte a föld szívverését idézte. Unka bölcsessége segített megfejteni az amulettet aktiváló ősi írást, mely az oldalán díszelgett: $\text{B}\uparrow\uparrow\text{I}\text{X}\text{H}\text{M}\text{I}\text{A}$ ¹

Amikor végre aktiválták az amulettet, a tóparton kitört vihar varázslatos módon elcsendesedett. Az amulett ragyogása eloszlatta a sötét felhőket, és visszaállította a természet egyensúlyát: a növények újraéledtek, az állatok biztonságban érezték magukat, és a tó kristályvize újra csillogott.

A három barát boldogan tért haza, büszkén tudva, hogy összefogásukkal megmentették otthonukat. Tudták, hogy a Harmónia Amulettje örökre a tópartot fogja védeni, míg csak a természet és a barátság szelleme megmarad.

¹: Bátorság (ómagyar rovásírással)

Bek Rebecka, Zalaapáti Gábor Áron Általános Iskola

A nagy mentőakció

Ennek a mesének mi vagyunk a szereplői a legjobb barátommal, valamint számos kedves állattal és növényvel. Az idei év győztesei, és a kalandunk hősei ők.

A vakáció alatt éppen a Balaton déli partján nyaraltunk barátommal, Matyival. Útra keltünk és elmentünk „békászni”. Így hívjuk egymás között legkedvesebb időtöltésünket. Egyszer csak kétségbeesett, de erőtlen kiáltást hallottunk az árokból.

- Segítség! Segítség! – jött felénk egy gyenge hang.

Egy sárgahasú unka kiáltozott, már-már alig volt hangja szegénynek. Odamentünk Matyival, hogy segítsünk rajta, és ő elmesélte szomorú történetét.

- Képzeljétek, nagy baj történt velem! Elveszítettem a gyönyörű énekhangom! Félek, nem tudok fellépni az esti koncerten. A menedzserem is türelmetlen már! – zokogott.

Nagyon megsajnáltuk szegény kis békát, és elhatároztuk, hogy mindenképpen segítünk rajta. Rögtön meg is született a terv a fejünkben.

- Elmegyünk a korai juharhoz, a mocsári nőszőfűhöz és a páfrányfenyőhöz! Úgy tudjuk, gyógyító hatású növények ezek. A belőlük készített tea talán visszaadja a hangodat.

Megfogtuk a riadt kis unkat és beletettük a hátizsákunkba. Mentünk-mendegéltünk, végül odaértünk egy nagy hegyhez. Bámultunk fel a meredek oldalára gondolva, milyen nagy feladat vár ránk. Bátran másztunk a csúcs felé. Egy pillanatra belefeledkeztünk a táj szépségébe, de indultunk tovább célunk felé. Hamarosan elértünk a terebélyes korai juharhoz. Szedtünk pár darabot a leveléből, de sajnos a kis unka továbbra sem tudott énekelni a nedvétől. Így tovább siettünk a mocsári nőszőfűhöz. Utunk hosszú és fáradságos volt. Megpillantottuk a mocsár közepén a szerény vadvirágot. Túrabotunk segítségével leszakítottuk a növényt, amit a kis békára borítottunk. Sajnos ez sem segített. Kétségbeesve rohantunk tovább, már csak a páfrányfenyő gyógyító hatásában bízunk. Hamarosan meg is találtuk a fát, messziről megismertük élénkzöld, szív alakú leveleiről. Készítettünk belőle egy teafőzetet, amivel megitattuk a reményvesztett unkat.

Pár perc néma csend után a kis béka elkezdett gyönyörűen énekelni. Boldogan néztünk egymásra Matyival.

- Siessünk! Az esti koncert hamarosan kezdetét veszi, nem maradhatok le róla! –

dalolta érces hangon a sárgahasú unka.

Futva indultunk erdőn, mezőn, mocsáron át. Fáradtsággal küszködve értünk át a hegyen, ahonnan már jól látszottak a fesztivál fényei. A sárgahasú unka menedzsere az üres emelvény mellett ácsorgott idegesen. Ekkor a kis béka brekegve ugrált fel a színpadra a zenekarához. Hálásan kacsintott ránk a mikrofon mögül, amint belekezdett az első számba. Barátommal végighevertünk az árokparton és elégedetten hallgattuk végig a békák koncertjét.

Tausanov Máttyás, Balassa Áron, Nagyrécsei Körzeti Általános Iskola

Az év kincskeresése

Egyszer volt, hol nem volt, de ha nem volt, elmesélem, hogy volt. Egy folyóparti városban kincskereső versenyt hirdettek. Mindenki csak arról beszélt, hogy vajon mi lesz a kincs?

Eljött a nagy nap, mindenki összegyűlt a főtéren. Köszöntötték a lakókat:

- Kedves helyi lakosok! Eljött a kincskeresés napja. Akik megtalálják az elveszett kincset, azok lesznek az év élőlényei 2025-ben.

A feladatot csapatokban teljesítették az összegyűltek. Amelyik csapat kiállja a három próbát és előbb tér vissza a kincssel, az a győztes. Egy csapatba került a magyar szöcskeegér, a sárgahasú unka, a sávós szitakötő és a pókhálós lepke. Ők nem nagyon kedvelték egymást, de hát mit volt mit tenni? Útnak indultak, ám útközben egy szót sem szóltak egymáshoz. Nagyon barátságtalanok voltak, nem is tudtak semmit egymásról. Mentek mendegéltek, három nap és három éjjel. Már nagyon elfáradtak, mikor megálltak pihenni. Hogy megtörjék a csendet, a sávós szitakötő odasúgta a sárgahasú unknának a szomszédától hallott pletykát:

- Tudod, hogy a pókhálós lepke milyen beképzelt és hengegő?

Meghallotta ezt a lepke. Több se kellett neki. Olyan nagy veszekedés támadt, hogy megérték őket lecsendesíteni.

Tovább folytatták útjukat. Hogy gyorsabban haladjanak, csónakba ültek. Egyszer csak a sávós szitakötő észrevett valami csillogást a víz alatt. Nem tudták, mi lehet az, ezért hát úgy döntöttek, hogy felhozzák a víz mélyéről. Igen ám, de a szöcskeegér és a pókhálós lepke nem tudott úszni. Így a sárgahasú unka és a sávós szitakötő vállalta magára a feladatot. Mély volt a víz, nagy volt a láda. Szegény kis szitakötő hiába próbálkozott, szárnyacskáit nem bírták a víz alatt. Megsérült, így unka mentette

meg a vízbefulladásától. Már nem törődtek sem a kincessel, sem a győzelemmel. Gyorsan a csónakba húzták a kis sérültet. Mindenki segíteni akart a bajba került szitakötőn, aki nagyon hálás volt ezért. Belátták, hogy milyen ostobán viselkedtek eddig. Bocsánatot kértek egymástól, kibékültek, és jó barátok lettek.

A zsúri látta, hogy a győzelemnél is fontosabb volt számukra a barátság. Bár a kincset nem ők találták meg, de a zsúri úgy határozott, hogy önzetlenségük jutalmául mégis bekerülnek az év élőlényei közé. Aki nem hiszi, járjon utána! Itt a vége, fuss el véle!

Virág Leila, Letenyei Andrásy Gyula Általános Iskola

„Varázslatos földön jártam”

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy állatvilág. Ebben a világban különlegesebbnél különlegesebb állatok, növények éltek, akik nagyon jó barátságban voltak. Azonban ezen a földön is eljött az idő, amikor ki kellett választani, ki legyen a király. Mindenki elkezdte kiabálni: - Én leszek! - Én leszek! -Én, énÉn! – Én leszek a legjobb főnök! – csak úgy zengett az erdő a veszekedéstől. Addig -addig veszekedtek, míg az egyikük azt nem mondta:

- Elég a vitából!

- Álljunk ki egy királyválasztó próbára!- javasolta a böjti réce.

- Ez egy jó ötlet! – szólt a pókhálós lepke. Neki is kezdtek az előkészületeknek. Reggel a sávós szitakötő hirdette az egész falu népének, hogy itt ma bizony királyválasztás lesz. Délben gyülekező a tisztáson.

A verseny pontban déli 12:00-kor el is kezdődött. Találós kérdéssel indult. Aki a leggyorsabban megfejti, kapja is a pontot.

„ Gyémánt értékével vetekedem, ha az égre nézel mindjárt eszedbe jut, ki vagyok?”

Opál! – kiáltotta a pillangó.

Második feladatnál egy anagrammát kellett kirakni. A feladat így nézett ki:

É V A G M O B A

Gévagomba.. háp-háp! – szerényen bökte ki a böjti réce. Így ezt a pontot ő kapta.

A kis böjti réce azt is tudta, hogy a gévagomba gonosz élősködőnek tűnhet, azonban a fa lebontásával egy fontos körforgáshoz járul hozzá és sok élőlénynek teremt megfelelő körülményeket ennek során.

Harmadik próba egy kis testmozgás volt, vízen-földön-levegőben.

Versenyezni kellett ki ér be előbb a célba: futni a hosszú tavi úton, átúszni a tavon, majd visszarepülni. Ebben a versenyszámban csak a madarak tudtak igazán érvényesülni.

Különösen a kis böjti réce, aki egy szárnyhosszal ugyan, de nyert a sávós szitakötő ellen.

Ezek a versenyek annyira kimerítették a többieket, hogy úgy gondolták a kitartó kis kacsát nevezik ki királlyá. Böjti récének nagyon boldog volt. Az állatsereg késő estig ünnepelt.

Itt a vége fuss el vé! Ha a magyar szöcskeegérnek hosszabb farka lett volna, akkor az én mesém is tovább tartott volna.

Stricz Dóra, Rozgonyi Úti Általános Iskola

A horgászat

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy kedves kisfiú, aki nagyon szeretett horgászni.

Kijárt rendszeresen a tóra.

A tó az erdő közepén volt. Sajnos, sose fogott semmit. Egy viharos napon horgára akadt egy apró kurta baing. A halacska a vízben nagyon meg volt ijedve, mert vele ilyen még sosem történt. Ez a hal egy csodahal volt, aki egyszer csak megszólalt.

- Kisfiú, engedj el és teljesítem három kívánságod, mert én csodákra vagyok képes.

- Jól van, visszaengedlek, ha teljesíted a kívánságaimat! Sorolhatom őket?

Az első kívánságom, hogy megkaphassam a világ legjobb pecabotját. A második kívánságom, hogy mindig legyen kapásom ha lejövök a tóra. Az utolsó kívánságom, hogy kifogjam az öreg hatalmas harcsát!

- Mivel elengedtél, mindhárom kívánságod teljesülni fog,- azzal a kis halacska elúszott.

A kisfiú tért -fordult, s egy szempillantás alatt, máris kezében volt a legszuperebb pecabot. Ahogy kipróbálta az új botot, máris kapása volt. Alig győzte kifogni a halakat, a harcsa azonban sehogy sem akadt horgára. Amikor már majdnem feladta, egyszeriben a hatalmas harcsa ott ugrándozott a zsinór végén. Fárasztotta, fárasztotta a harcsát. Amikor a szákba szeretne volna terelni, az utolsó pillanatban elszakadt a zsinórja, s a hal elúszott.

A fiú szomorúan ballagott haza édesanyjához. De kedvét nem szegte a horgászat.

Ezután is szívesen járt horgászni, de most már megtanulta: Sokat akar a szarka , nem bírja a farka!

Pusztai Nimród, Rozgonyi Úti Általános Iskola

A kacsabarátnak új társa

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy kacsabarátnak. Ennek a kacsabarátnak volt egy nagyon-nagyon jó barátja. Ezen a napon is épp hozzá totyogott.

Juhar a fa, akit már messziről lehetett látni a távolból, most valami miatt furcsa volt.

Amikor Tollas odaért, már látta is, hogy barátján valami sárgás kinövés látszik.

-Szia! – köszönt a kacsabarátnak, s a nagy fa is köszöntötte kedvenc barátját.

- Szia Tollas!

De sajnos tovább nem is tudta folytatni mondanóját, Tollas már bombázta is kérdéseivel:

- Mi az ott rajtad? Hogy került oda? Beteg lettél? Háp-háp...

- Ő itt rajtam Gombi, a sárga gévagomba. Már ő is a barátom- mondta Juhar kissé szomorúan.

-A barátod?- értetlenkedett Tollas.

- Igen, az. Sajnos egyedül nem szabadulok meg tőle. Ha rajtam marad, akkor el fogok korhadni.

Most már teljesen kétségbeesve mesélt Juhar. De Tollas barátja nem ijedt meg, elkezdte megismerni az új jövevényt. Hosszasan beszélt vele, kikérdezte. Egyszeriben szuper ötlete támadt.

- Bemegyek az erdőbe! Hamarosan visszajövök, Ti addig csak folytassátok a beszélgetést, főleg arról mire használnak titeket az emberek.

- Hát persze! -rikkantott Gombi- Az emberek a lovak gyulladásszerű megbetegedéseire és tüdőbetegségek kezelésére használnak engem.

- Ez nagyon érdekes! Nekem pedig a virágaim értékesek, a méhcsaládok kora tavaszi fejlődését segítik elő.- mondta Juhar büszkén magáról. Megállapították, hogy mindketten hasznosak a természetnek. Ekkor Tollas hápogó hangjára lettek figyelmesek, aki az erdő túlsó feléről emberbarátait hívta segítségül. Ők megtisztították Juhar Gombitól, aki megígérte, hogy még vissza fog nőni, hogy tovább tudjanak hosszú órákat beszélgetni.

Tollas és Juhar, pedig esti vacsoraidőben sokat nevettek és beszélgettek a vissza-vissza nőő barátjukról. Azóta is a legjobb társai egymásnak.

Torda Dániel, Rozgonyi Úti Általános Iskola

A böjti réce meséje

Egyszer volt, hol nem volt, egy tó nádasában éldegélt egy böjti réce. Egy szép nyári este a réce éppen lefekvéshez készülődött, amikor megjelentek a part szélén az ebihalak. A madár megkérdezte:

- Mit szeretnétek tőlem? Már nektek is aludnotok kellene!

- Bocsánat, hogy megzavartunk bölcs réce, csak szeretnénk hallani egy olyan történetet, amit mesélni szoktál nekünk.

- Jól van, jól van, nem bánom, de figyeljeteK ide jól, mert ez egy izgalmas történet lesz!

Mindannyian köré gyűltek, és izgatottan várták az esti mesét.

Réges régen élt a tenger mélyén egy titokzatos lény, a medúza. Teste átlátszó és könnyű, puha volt, nem voltak lábai, sem feje, csak csápjai, melyekkel vadászik, ő volt a parancsnok.

Szép sorjában osztogatta az utasításokat, amikor betoppant az első tisztje, Uszony, aki közölte, hogy a polipok támadást indítottak a medúzák ellen. A parancsnok azonnal

intézkedni kezdett: kiválasztotta a megfelelő katonákat és megszervezte a csatát. Uszony azt is mondta, hogy a polipok keletről támadnak, vagyis a kapitánynak is keletről kell szembe szállnia az ellenséggel. Másnap fegyvereket vettek magukhoz, és elindultak a nagy útra.

Uszony úszott elöl, már a polipok is vészesen közeledtek. Lomha azt is megtervezte, milyen sziklák mögül lőjenek a katonái, és hogy ő, mint vezér melyik hasadékban fog megbújni. A

medúzák is letáboroztak egy közeli barlangban. Az egyik őrszem, Csihi figyelt fel a kémlelőlyukból a harcosokra. Rögtön fel is ébresztette a többieket és elmondta ötletét, hogy

alvásidőben rohanják le őket. Mindenki egyetértett vele, lecsaptak a polipokra. Az ellenség éppen időben ébredt, és sikerült kivédeniük az első támadásokat. Pár óra elteltével a medúzák

nyerésre álltak. A parancsnok annyira örült a biztos győzelemnek, hogy észre sem vette a feje fölött magasodó hasadékot, ahol Lomha rejtőzött. Lomha leugrott, és pont a mit sem sejtő

kapitány fejére esett. Az elvesztette az eszméletét, és így a vezért meg tudta kötözni. A

harcoló katonák – miután nem tudták mit csináljanak, odafordultak a parancsnokhoz. Uszony majdnem elájult a gúzsba kötött kapitány láttán.

- Megadjátok magatokat, vagy elhurcoljuk a kapitányotokat?!

- Megadjuk magunkat – mondta szomorúan Uszony – a parancsnok a legfontosabb nekünk, medúzáknek! Így fejeződött be a mai történetem – mondta a böjti réce.

- Most pedig menjetek aludni kis ebihalak! Jó éjszakát kívánok!

- Köszönjük a csodálatos mesét, böjti réce!

A réce kedvesen bölintott, az ebihalak pedig boldogan úszkáltak vissza a vízbe, és álomba ringatták magukat a tó sodrásában.

Bodor Marcell, Rozgonyi Úti Általános Iskola

Luca varázslatos állatai

Egyszer régen, de nem is olyan régen élt egyszer egy kislány, akit Lucának hívtak.

Egy szép napon, amikor édesanyjával a padláson rendezkedtek, egy csodaszép díszes doboz, amelyen ez állt: Luca régi játéka.

- Ejha, micsoda kincs rejtőzött itt éveken át!- monda Luca. Megtalálta benne kedvenc állatait: Totyit, a böjti récét, Bolyhost, a huncut nyuszt, és Csabát, a fürge szitakötőt. Ám ahogy belenyúlt a dobozba, hirtelen furcsa dolog történt. A doboz beszipantotta Lucát, aki egy hosszú alagúton csúszott lefelé, mígnem puhán a földre érkezett.

-Hol vagyok én? – suttogta maga elé Luca, miközben lassan kinyitotta szemét. Előtte terült el a mesés Nádikirályság, ahol a nád árnyéka táncot járt, a víz csillogott, s a levegőben apró szitakötők kergetőztek.

- Segíts rajtunk, Luca! – hápogta Totyi, és nagy szomorúan mesélte el, hogy a tó vize egyre fogy, s az otthonuk veszélybe került, mert a hódok hatalmas várat építettek a kis patakra, elzárja a víz útját. Luca megsimogatta Totyi tollait, és így szólt:

- Talán beszélhetnénk velük!

- Nem, nem! Azok a hódok csak bajt okoznak, szó sem lehet békéről! – kiáltották az állatok dühösen, és másnap hajnalban nekiláttak lerombolni a hódok várát. Ám a hódok gyorsabban építettek, mint ahogy a kis tó állatai bontották, s az állatok már alig bírták erővel.

Végül Luca összeszedte bátorságát, s így szólt:

- Próbáljunk meg együtt beszélni velük!

Barátaival hamarosan a patakhöz értek, ahol a hódok vidám úszkáltak. Luca kedvesen megszólította a hódok vezérét:

- Gyönyörű várat építettetek, de a tóban élő állatok otthona veszélybe került. Kérlek, találjunk közös megoldást, hogy mindenki békében élhessen itt!

A hódvezére hosszasan gondolkodott, majd bölcsen így szólt:

- Igazatok van. A víz mindannyiunké. Segítünk, hogy újra szabadon folyjon!

Így hát a Nádikirályság állatai és a hódok együtt dolgoztak, és a tó újra megtelt étellel.

Ekkor Luca a távólból hallotta, hogy valaki szólítgatja:

- Luca! Luca! Ébredj! Ahogy kinyitotta szemeit a padláson találta magát játéka között, a kedvenc récéjét szorongatva.

Így volt, mesés álom volt, s aki nem hiszi, az másszon, fel a hiszem fára!

Kulik Hortenzia, Rozgonyi Úti Általános Iskola

A szitakötő és a lepke barátsága

Egy nyári reggelen, a tóparti réten egy gyönyörű sávós szitakötő repkedett vidáman a nádas felett. Szárnyai csillogtak a napsütésben, és élvezte a könnyed repülést.

Hirtelen egy halk, kétségbeesett hangot hallott a közeli bokrok közül. Megállt a levegőben, figyelt, majd lejjebb ereszkedett. A fű között egy pókhálóslepke vergődött, finom szárnyai beleakadtak egy pókhálóba.

– Segítség! Nem tudok mozogni! – kiáltotta rémülten a lepke.

A szitakötő óvatosan közelebb repült.

– Ne aggódj, segíték! – mondta kedvesen, majd puha mozdulatokkal rágcsálni kezdte a vékony pókszálakat.

A lepke mozdulatlanul várt, nehogy még jobban belegabalyodjon. A szitakötő kitartóan dolgozott, amíg végül a háló elszakadt, és a lepke kiszabadult.

A pókhálóslepke megremegett, majd lassan kinyitotta szárnyait.

– Köszönöm! Már azt hittem, sosem repülhetek többé!

A szitakötő elmosolyodott.

– Örülök, hogy segíthettem! De miért repültél ennyire közel a pókhálóhoz?

A lepke szégyenlősen megrebegtette szárnyait.

– Egy gyönyörű virágot láttam a bokor túloldalán. Nem vettem észre a hálót, és hirtelen már nem tudtam kiszabadulni.

A szitakötő bólintott.

– Mindig figyelni kell, merre repülünk. De szerencsére most minden rendben van!

A pókhálóslepke hálásan nézett rá.

– Hálából, én is szeretnék segíteni neked valamiben.

A szitakötő elgondolkodott, majd így szólt:

– Nem várok viszonzást, de ha szeretnéd, repüljünk együtt! Egy barát mindig jól jön.

A lepke boldogan elfogadta a meghívást. Attól a naptól kezdve a sávós szitakötő és a pókhálóslepke elválaszthatatlan barátok lettek. Együtt repkedtek a réten, és segítettek minden bajba jutott kis bogárnak.

Tanulság: A segítség és a kedvesség mindig visszatér hozzád, akár egy új barát formájában!

Benkő Mia, Becsehelyi Általános Iskola

A pókhálóslepke

Egyszer volt egy kislány, aki azzal töltötte az idejét, hogy figyelte, amint egy pókhálóslepke repked a bokrok között.

Egyszer csak nem látta már, a lepke eltűnt. A kislány szomorúan megkereste az apukáját és melléült.

-Miért lógatod az orrod? – kérdezte az apukája.

-Eltűnt az a szép lepke, amit egy ideje figyeltem.

-Semmi baj – vigasztalta az apukája.

Másnap kapott tőle egy könyvet, melynek címe: A pókhálóslepke volt. Megtudta belőle, hogy színe barna-fekete mintás, hosszú pödörnyelve van. Sok érdekességet megtudott a lepkéről.

Amikor megunta az olvasást, letette a könyvet és kiment az udvarra.

-Jaj, ne! Hova lett a könyvem? – kiáltotta, amikor visszatért a szobájába.

A testvérével elkezdtek keresni. Átmentek a szomszédba is.

-Nálam nincs, de szívesen segíték keresni – ajánlotta a szomszéd bácsi.

A két kislány hazament. Már a bejáratnál meglátták a sáros kutyanyomokat, amik az ágyától vezettek kifelé. Követni kezdték a nyomokat. A kávézóhoz vezette őket, ahol az anyukájuk dolgozott.

-Szasztok lányok! Mi járatban vagytok? – kérdezte az anyukájuk.

-A könyvem... - kezdte volna mesélni a kislány, de az anyja közbevágott:

-Ami a kutya szájában volt?

-Igen, az lehet. Hol van a kutyus? – kérdezte türelmetlenül a kislány.

-A park felé láttam elfutni – válaszolta az anyuka.

Meglátták a kutyát a frissen ásott föld mellett. Gyorsan kiszedték a könyvet a földből. Nagyon örültek neki, hogy végre megtalálták.

Egyszer csak azt látták, hogy néhány ember a bokrokat vágja. A kislány ijedten odament hozzájuk:

-Kérem, ne bántsák a bokrokat, mert itt laknak a pókhálós lepkék! – kérte őket.

-Ó, nem is tudtuk, hogy itt laknak! – válaszolták és elmentek más bokrokat metszeni.

Így mentette meg a pókhálós lepkéket egy kislány. Itt a vége, fuss el véle, ha nem hiszed, járj utána!

Bedő Maja, Becsehelyi Általános Iskola

A böjti réce és a sárgahasú unka barátsága

Egyszer régen, nagyon régen az Óperenciás-tengeren is túl, az Opál-tó közepén lévő szigeten élt egy böjti réce, kit úgy hívtak Bianka.

Egyszer mikor a nádas felől úszott haza megpillantott valamiféle csillogó követ a tó fenekén. Nem volt nehéz észrevenni, mert a tó vize szinte átlátszó volt. Leúszott a kőért. Nem tudta milyen kő, ezért elvitte Dr. Sárihoz, a sárgahasú unkához.

- Helló, Sári! -köszönt.

- Szia, Bianka! -üdvözölte. Miért jöttél?

- Azért jöttem, – kezdte Bianka - mert találtam egy követ a tó fenekén, de nem tudom miféle.

Meg tudnád mondani? -kérdezte a réce

- Mutasd! - sietett a segítségére a doktor.

Bianka elővette a csillogó követ és odaadta Sárinak. Sári szemügyre vette és így szólt:

- Ez egy ásvány -állapította meg -Méghez a egy opál. Az opál egy megszilárdult kovasav gél

-mondta az unka

- Mennyit ér? -kíváncsiskodott Bianka.

- Körülbelül 14 fontot -válaszolt Sári.

- Gyere, az állatpiac itt van nem messze. Adjuk el! -ajánlotta a réce.

- Jó -egyezett bele Sári.

Elindultak az állatpiacra. Rengetegen voltak. Ott volt szitakötő Szandra is.

- Sziasztok! -üdvözölte őket Szandra.

- Helló! -köszönt Bianka és Sári.

- Mi járatban? -kérdezte a szitakötő.

- Találtam a tó fenekén egy opál követ. Szeretném eladni. -magyarázta Bianka – Sári pedig elkísért.

- Én szívesen megveszem -mondta Szandra

- 14 fontért odaadom -jelentette ki Bianka.

- Jó -egyezett bele Szandra -tessék itt van a 14 font.

- Köszönöm. -köszönte meg Bianka -Viszlát!

- Sziasztok! -köszönt el Szandra.

Elégedetten hazaértek, ahol elbúcsúztak egymástól.

- Köszönöm a segítséget Sári! Hálám jeléül fogadd el a fele pénzt. Erre odanyújtott neki 7 fontot.

- Köszönöm, de tartsd meg! Szívesen segítettem, jöhetsz máskor is! -mosolygott Sári - A barátság nálam nincsen nagyobb kincs. Itt a vége, fuss el véle!

Nádasi Flóra, Becsehelyi Általános Iskola

A tanítás nélküli nap

Egyszer volt, valamikor nem is olyan régen, az Üveghegyen is túl, az állatok erdei iskolájában, a negyedik osztályban. Oda jártak a világ legjobb barátai. Sisi a szöcskeegér, Szofia a böjti réce és Gerda, a sárgahasú unka.

Egyik reggel, mikor odaértek az iskolába, különös látvány fogadta őket. Senki sehol.

Bementek az osztálytermükbe, de ott sem volt egy teremtet lélek sem. Visszamentek a bejárati ajtóhoz. Nem nyílt ki.

-Most hogyan tovább? – kérdezte Szofi.

-Visszamegyünk az osztályba és elütjük az időt – javasolta Sisi.

Felvidultak erre mind a hárman. Játsoztak egy ideig, de az utolsó játék már borzalmasan unalmasra sikerült. Ekkor átsétáltak a tornaterembe. Ott ugróköteleztek, labdáztek. Egyszer csak Gerda megszólalt:

-Nem kellene megnézni újra az ajtót, hogy kinyitotta-e valaki?

Elmentek az ajtóhoz, de továbbra is zárva volt. Visszamentek az osztályba, ahol rajzoltak a táblára. Majd újra megnézték a bejárati ajtót. Pár órával később nyílt a termük ajtaja és berepült a sávós szitakötő, a gondnok. A gyerekek szinte egyszerre kérdezték:

-Miért tudtunk bejutni az épületbe és ki miért nem sikerült?

A gondnok egyből rájött, mi a probléma.

-Azért nem tudtatok kijutni, mert bezártam. Akkor indultam haza, lejárt a munkaidőm, de hangokat hallottam és visszajöttem körülnézni. Ti egész nap itt voltatok az iskolában? – csodálkozott a szitakötő.

-Bizony! – válaszolták kórusban az állatgyerekek.

-Különben meg tanítás nélküli nap van ma, azért nem volt senki az épületben – világosította fel őket a szitakötő.

A gyerekek mindent megértettek.

Elköszöntek a gondnoktól és hazaindultak. Így történt, hogy a böjti réce, a magyar szöcskeegér és a sárgahasú unka egyszer tanulás helyett egész nap játszhatott az iskolában.

Faragó Dóra, Becsehelyi Általános Iskola

A magyar szöcskeegér és a pókhálóslepke

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer a kis állatok birodalmában egy Charles nevű magyar szöcskeegér.

Egy napon, mikor hazafelé ment, megpillantotta a pókhálóslepkét. Odalépett hozzá, megcsodálta, majd így szólt:

-Lujza, te lepke, nézd milyen hosszú a farkincám! –dicsekedett.

A lepke végignézett rajta, forgatta a szemét, majd így felelt:

-Igen, igen, látom, de azért én szebb vagyok, mint te! Menj el a területemről, itt én élek! – kezdett veszekedni a lepke.

A kis tízcentis egér nagyon elszomorodott és sértetten hazasétált a családjához. Bemászott az üregébe, ahol négy kis kölyke már nagyon várta. Mellettük elfelejtette bánatát.

Másnap, mikor szomjasan felébredt, elindult a közeli patakhoz inni. Útközben találkozott Misivel, a sávós szitakötővel, akinek elmesélte mit mondott neki Lujza. Kiderült, hogy őt is elzavarta a területéről. Charles a paktól visszafelé látta röpködni Lujzát, de nem álltak szóba egymással. Aznap este is szomorúan hajtotta álomra a fejét.

A következő nap úgy ébredt, ez így nem mehet tovább. Elindult megkeresni a pókhálóslepkét. Épp félúton járt, amikor megpillantotta őt.

-Jó reggelt, Charles! Épp hozzád megyek, szeretnék veled beszélni – szólította meg Lujza a kis egeret.

-Ugyanezt szeretném én is – válaszolt Charles.

-Ne haragudj rám, amiért olyan undok voltam veled, de nagyon magányos vagyok mostanában, mert elköltöztek a régi barátaim – mondta a lepke.

-Ha szeretnéd, hogy barátok legyünk, megpróbálhatjuk! – ajánlotta a szöcskeegér.

-Nagyon örülnék neki! Akkor megbocsátasz nekem?

-Szent a béke – vágta rá Charles.

Attól kezdve minden nap találkoztak, beszélgettek. A szöcskeegér még a négy kis kölykét is megmutatta a pókhálóslepkének. Itt a vége, fuss el véle!

Ságvári Nimród, Becsehelyi Általános Iskola

A három jóbarát

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregasszony. NEM! NEM! NEM! Ez most nem egy ilyen történet. Ez a mese most másról fog szólni. Ez a történet az opál színű tónál játszódik, amit korai juharfák szegélyeznek. Itt él a sárgahasú unka, aki a régi élőhelyét, a középhegységeket már unta.

Egyszer elment úszni az unka a tóhoz. Útközben beköszönt kurta baingnak.

-Szia kurta baing!

-Szia, sárgahasú unka!

-Hogy vagy, kurta baing?

-Jól. Épp megyek a rokonomhoz. Nem jössz velem?

-Jó lenne, de hal vagyok, csak a vízben tudok úszni.

-Nem baj, a távoli rokonom a sávós szitakötő a tó mellett lakik a mocsári nőtűfűnél egy icinyke picinyke kunyhóban, így könnyen odaúszhatunk.

Együtt indultak tovább. Úsztak, úsztak és elértek a tó hínáros részéhez, amit a vízi élőlények csak hínárerdőnek neveztek és gyakran eltévedtek a rengetegben.

-Most jobbra vagy balra menjünk tovább? – kérdezte kurta baing.

-Tudod mit? Menjünk balra, a szívem is bal oldalon ver! – ajánlotta az unka.

Így is tettek. Egyszer csak elértek egy hármás elágazáshoz. Az egyik út egy fekete mély gödörbe vezetett, a másikat egy óriási piranha őrizte, a harmadiknál víz alatti tűz égett. Úgy döntöttek, hogy a gödör felé veszik az irányt. Ahogy úsztak, a sárgahasú unka elájult, mert elfogyott a levegője. Kurta baing a farokúszójával küldött segítségkérő SOS jeleket.

Odaúszott a lámpáshal, aki épp az édesvízi nyaralását töltötte a környéken. Ketten felvitték az ájult testet a víz felszínére, ahol szerencsésen feléledt az unka és jól teleszívta a tüdejét oxigénnel.

-Köszönöm, hogy megmentettétek az életemet – hálálkodott a sárgahasú.

-Jótett helyébe jót várj! Te is segítettél rajtam, amikor a lámpásom beleragadt a hínárba – felelte a lámpáshal.

Este lett, mire a sávós szitakötőhöz értek. Ámulva hallgatta az izgalmas történetüket.

-Add el ezt a rúd frissen sült mákos bejglit hálám jeléül a barátaidnak, hisz megmentették az életed! – mondta a sávós szitakötő.

A béka megköszönte az enivalót és sietve behajította az opálszínű tóba a barátainak,

akik jót lakmároztak belőle. A végén még gyerekpezsgővel koccintottak is, ezt rikkantva:

-Éljen a barátság!

Itt a vége, fuss el véle, kapaszkodj a korai juharfa tetejébe!

Simon Zsófia, Becsehelyi Általános Iskola

A böjti réce barátot keres

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer egy böjti réce, akit úgy hívtak, hogy Réci. Réci már nagyon régen szeretett volna egy igaz barátot, de nem volt senkije.

Egyszer Réci az erdőben totyogott, amikor meglátott egy kis pocsolyában egy kurta baingot.

-Szia! Hogy hívnak? -kérdezte.

-Szia! Baingnak -mondta.

-Szuper név. Hogy kerültél ide, a kis pocsolyába? -kérdezte meglepődötten.

-Hát...hosszú történet. Na, mindegy. Ha ásol egy utat nekem a tóig, akkor adok neked egy ajándékot.

-Rendben -mondta Réci.

Lemezes csőrével elkezdett utat ásni a tóig. Ásott, ásott, amikor egyszer csak odaértek.

-Nagyon szépen köszönöm -hálálkodott Baing

Ment is az ajándékért és egy perc sem telt el, már hozta is.

-Tessék, itt ez a kő. Ez egy opál. Ne hagyd el, mert lehet egy kívánságod.

-Köszönöm szépen -mondta Réci.

-Szívesen -válaszolta Baing és elúszott.

Réci megnézte a csillogó követ és ezt kívánta:

-Bárcsak ne lennék magányos! - sóhajtott, mire a kő eltűnt.

Réci átúszott a tó másik felére, ahol meglátott egy hím böjti récét. Odaúszott hozzá.

-Szia! Hát te ki vagy?

-Szia! Én Récus vagyok -felelte a másik réce.

-Lehetnénk barátok? -kérdezte Réci.

-Persze -örült meg Récus.

Telt múlt az idő és a két réce összeházasodott. Réci már tojásokat is rakott. 3-4 hét elteltével kikeltek a fiókák. Réci és Récus el szeretett volna menni kettesben sétálni, ezért szükségük volt valakire, aki vigyáz a fiókákra. A fészek melletti fán lakott egy sárga gévagomba. Beleegyezett a fiókák őrzésébe. Réciék eltotyogtak ketten. De mivel a gomba nem tudott mozogni, a fiókák elszöktek.

Ha a fiókák el nem szöktek volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Tihanyi-Vinczek Zalán, Becsehelyi Általános Iskola

Megfigyelős osztálykirándulás

Június 17.-e volt. A 4./D osztály minden tanulója az osztálykirándulásra készülődött.

Különösen Valér, aki egy hónapja érkezett az iskolába. Kamilla néni elmondta neki, hogy egy izgalmas, csoportos, keresgélős feladatot tervezett nekik. A fiú természetesen tovább adta a hírt az újdonsült legjobb barátainak, Angyalnak és Szerénának, akik belelkesültek a dologtól és azonnal megbeszélték, hogy egy háromfős csapatot fognak alkotni. Még azt is beosztották, hogy ki mit fog csinálni.

Nagy örömeikre hamar eljött a nap és lelkesen várták az esemény fordulatait. - Jó reggelt osztály! – köszöntötte a gyerekeket Hanga néni, az osztálytanító. A gyerekek számára a következő szóáradat már egy örökkévalóságnak tűnt mire elhangzott a lényeg:

-Álljatok csapatokba! Maximum négyen lehettek!

Most pedig Kamilla néni vette át a szót. - Adunk nektek listákat és a rajta lévő állatokat kell a környéken megkeresni és lerajzolni! 3, 2, 1! Jó szórakozást! Fejezte be végre az osztályfőnök és a szavára mindenki szétszéledt a hatalmas területen.

- Hol kezdjük? – kérdezte Valér Angyalt, akinek a feladata a lista hordozása és tanulmányozása lett.

- Nem tudom. – mondta töprengve a lány, és felolvasta a lap tartalmát. - Böjti réce, sárgahasú unka, sávós szitakötő, pókhálós lepke, kurta baing, magyar szöcskegér...

- Ott az egyik! - kiáltotta Valér. -Azt hiszem ez egy böjti réce.

- Rajzolom! -buzgólkodott Szeréna, aki egyébként az osztály legjobb rajzolója volt. -Kész!

- Máris megvan a következő! -örült meg a fiú.

- Sőt több! -ujjongtak egyszerre.

Valér már mondta is: - Sárgahasú unka, sávós szitakötő, pókhálós lepke.

- Már csak kettő kell, a kurta baing és a magyar szöcskegér. - olvasta Angyal.

- Meg is vannak! - szölt Valér.

- Te aztán jó megfigyelő vagy! - jelentette ki elismerően Szeréna. -Az összeset megrajzoltam.

- Ügyesek vagytok! - mondta hirtelen Melissza néni a tesi tanár. – A jutalom pedig egy-egy opál.

A gyerekek boldogan néztek egymásra, ugyanis ők nyerték a feladatot.

Tóth Fruzsina, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

A sárgahasú unka

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy emberi falu, attól nem messze pedig egy kis lápos mocsár helyezkedett el. Ez a része az erdőnek nagyon népes és sűrű indával benőtt terület volt. Ebben a mocsárban élt három sárgahasú unkatestvér.

Ezek az unkákat egy kis mocsári nőtőfűben laktak. El voltak ott, néha ugrádoztak, játszottak egymással. A lila szirmú, szép növény tövében lévő tócsában úszkáltak kedvükre. Egy ilyen lakás nagyon kedvez a mocsári élőlényeknek, hiszen védve vannak a gonoszragadozó állatoktól, bármikor a víz alá bukhatnak, ha veszély közeleg. Még így is sokan megtámadhatják, akár még meg is ehetik őket és ez nagyon veszélyes, ha ilyen pici állatka vagy.

Azonban történt egy olyan eset, hogy a gonosz böjti réce meghallotta ezeknek a kis unkáknak a hírért, és úgy gondolta, hogy „meglátogatja” őket kifejezetten rossz szándékkal. Odament a nőtőfűhöz és bekopogott. Bekiáltott: HAHÓ! HAHÓ! A rikácsolásra ki is ment a legidősebb unka, a legkerekebb hasú. A réce egy szóra bekapta: Hamm! Ezt meghallotta a középső unka, a leghosszabb lábú.

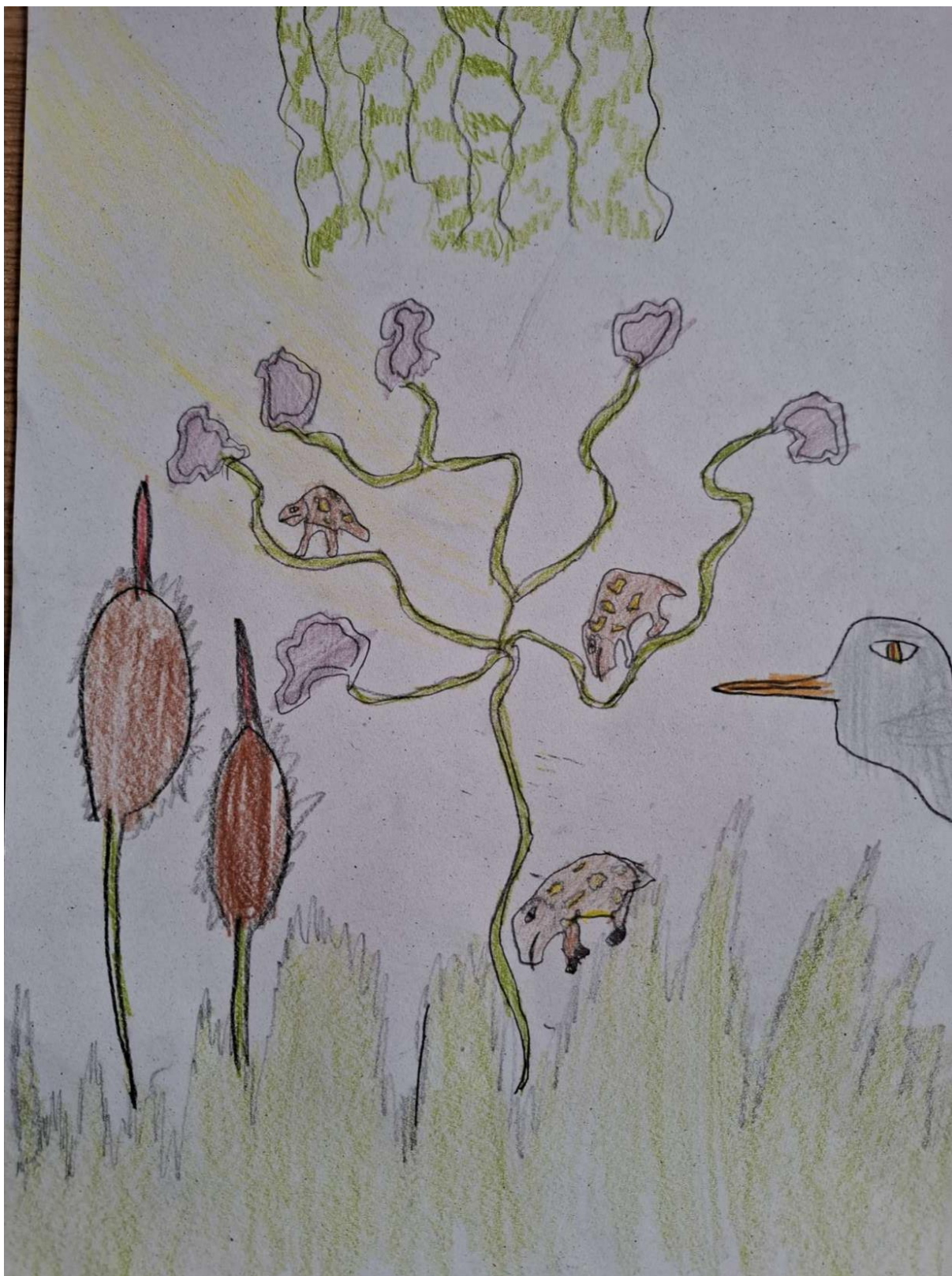
-Ki az? -kérdezte kíváncsian, majd látta, hogy a legidősebb unkáknak nyoma sincs, viszont egy furcsa alak állt előtte. Még csak egy szót sem mondott, és a szürke tollú, vörös szemű madár egy szuszra bekapta a kétélőt, így már majdnem jól lakott. Már nem is kopogott a réce, azonnal berontott az unkalakba. Kereste az utolsó békát, de nem találta. Csak kereste-kereste, de nem találta sehol. A réce mindent átkutatott: benézett a szék alá, az asztal alá, feltúrta a pöttyös terítőt, benézett a szekrénybe, a csuporba, a szárított legyek közé. Csak éppen azt nem vette észre, hogy a kicsi unka a szoba közepén hanyatt feküdt rikító sárga hasával az égnek. Egészen addig, amíg rá nem lépett véletlenül. Ahogy lenézett a réce, látta ám az unka sárga foltos hasát, és halálra rémült. Könnyörgőre fogta:

-Ti mérgező állatok vagytok?! Jaj, ne! Már kettőt megettem belőletek! Jaj, Istenem, segíts! - kiabált a réce, és kiköpte a két unkat. Amint tudott, elrepült, a mocsár mélyére.

A két unka éremlyegve kelt fel, a harmadik boldogan ugrált oda hozzájuk.

A réce megtanulta a leckéjét, unkákra többé rá se mert nézni, s azóta is, úgy beszélnek, messzire elkerüli a kis brekegőket.

VÉGE:}

Fülöp János, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

A TERMÉSZET CSODÁI

Egy csodaszép kis faluban, az erdő közepén élt a Szabó család, két kislány Gyermekkel. A család azért választotta lakóhelyül ezt a városi zajoktól távoli kis házat, mert szerette a természetet, a friss levegőt. Imádták a Gyerekek reggel a madárccsicsergésre ébredni.

Egyik hétvégén amikor a család ismét egy hosszabb, közös kirándulásra indult az egyik Kislány, Lilla előre futott és megbotlott valamiben. Mikor a lába elé nézett, látta, hogy egy különleges alakú, koszos, sáros kő volt, amit felvett a földről.

„Édesem, mi van a kezekben, mit találtál?” - kérdezte az Édesanya.

„Csak egy koszos kő, el is dobom!”

-Várj, tisztítsuk meg, szeretném én is megnézni!”-szólt hozzá az ikertestvére, Zsófia.

A Gyerekek gondosan letisztították a követ, s ekkor csodálatos szivárvány színekben pompázó fény világította meg a tájat.

„Ez egy csodakő!” - kiáltott fel Lilla, és azonnal magához vette a talált tárgyat, úgy őrizte és óvta, mint egy kincset.

„Gyermekeim, ez egy opál, és abból is egy nagyon különleges fajta. - szólt meg az Édesapa. Az opáloknak több fajtája létezik, van nemesopál, tejopál, tűzopál faopál, borostyánopál, és még sorolhatnám, de ez, amit most találtatok, nagyon ritka Boulder opál, mely egy kőn belül képes megjeleníteni a szivárvány összes színét. Nagyon vigyázzatok rá Kicsikéim!”

A boldogsága a Gyerekeknek határtalan volt és énekelve, táncolva folytatták útjukat. Ahogy elhagyták a szokásos, ismert túraútvonalat, az opál fénye egy fához irányította Őket. A fán egy sérült fészket lehetett látni, melyben madártojások voltak. Sajnos egyértelmű volt a család számára, hogy ez egy elhagyatott fészket, így tudták, tenniük kell valamit ahhoz, hogy megmentés a fészkekben lévő kis tojásokat.

A Gyerekek felmászta a fára, és óvatosan, a fészkek további sérelme nélkül szerették volna lehozni a tojásokat, amikor legnagyobb meglepetésükre a fa levelei és ágai összezáródtak. A két Kislány így a fa lombkoronájában rekedve, nagy ijedtségükben sírni és pánikolni kezdtek, mivel megmozdulni sem tudtak az ágak erős szorításától.

A Kislányok sírására a fa egyszer csak megszólalt. "Mit akartok csinálni a fészkekkel? Miért akarjátok bántani a tojásokat?" - kérdezte.

„Nem szeretnénk senkit sem bántani, épp ellenkezőleg”- szipogta Lilla. -„Szeretnénk megmenteni a tojásokat, mert ha a szülei nem jönnek és gondozzák őket, akkor meghalnak Szegények”.

Biztosan ezt szeretnétek, igazat mondatok? -kérdezte a fa. „Persze, hogy igazat mondunk, kérlek engedj el minket!”- kérlelte a fát Zsófi.

„Nem bántunk mi senkit sem.” -szóltak meg a Szülők. - Te hogyan tudsz beszélni, még sosem találkoztunk beszélő fával! Te biztosan egy csodafa Vagy!” -mondta az Édesanya.

„Egy korai juharfa vagyok, aki védelmezi az erdőt és különleges, természetfeletti erővel rendelkezem. Egyetlen célom, hogy az erdei állatok és növények biztonságban legyenek. Örülök, ha olyan emberekkel találkozom, akiknek nem a természet pusztítása, hanem a védelme a céljuk. Természetesen elengedem a Gyerekeket, és tegyetek meg mindent a kis tojások védelméért!”- válaszolta a fa.

A család elköszönt a csodafától, és sietett vissza a kis házikójuk mellett lévő tavacskához, ahol több tőkésréce is élt. A fészket letették a földre és a kis házuk ablakából nézve figyelték mi fog történni. Pár perc elteltével észrevették, hogy az egyik tőkésréce ráül a tojásokra és óvja őket, mintha a sajátja lenne. Ez így ment nap, mint nap és egy hét múlva, a Gyerekek legnagyobb meglepetésére a tojásokból kibújtak

a kis pelyhes madárkák. A Gyerekek nagyon boldogok voltak és első dolguk az volt, hogy elmesélték a velük történeteket az osztálytársaiknak is.

Ez a történet is megmutatja, hogy az emberek figyelmessége és szeretete bármire képes, megláthatók a természet csodái és egy kis kedvesség és odafigyelés akár életet is menthet.

Szabó Lilla, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

CSELEKEDJÜNK!

„Bele sem gondolunk, hogy mennyi szemét van körülöttünk!”

Egy szép napon ezen a kérdésen gondolkozott Böjti úr is, és feltesszük a kérdést mindannyian: Miért kell egy szemétkupac tetején élnünk? Böjti úr és felesége szomorúak voltak, mert belegondolni is rossz abba, hogy itt, ebben a lassú folyású, koszos patakban mennyi állatnemzedék nőtt fel. Kis kurta baing ikrák pusztultak el a szennyezések miatt és csak kevésből lett hal. A Sárgahasú unka család már a kipusztulás határán van. A korai juharok firkával vannak teli. Röviden: ezen a patakon látni, hogy micsoda szörnyűségeket tud művelni az emberiség.

Ekkor Böjtiéknek jó ötlete támadt: szervezzünk csapatot, hogy megtisztítsuk a patakot és környékét! A csapat tagjai: a Sárgahasú unka család, Böjtiék és rokonaik, akik a közelben élnek, és Sávósék is segítenek majd. Az expedíciót egy tavaszi reggelre tervezték.

A kurta baing család feladata a vízbe dobott hulladékok összegyűjtése. Ehhez zsákot és szerszámokat is kaptak Böjtiéktől. Egy szeméttel teli zsákot tíz kurta baing bír felvinni a felszínre és a fiatal böjti récék szállítják el a parton. A Sárgahasú unkákat takarítják a vízfelszínre és a partot. Zacsókát, üvegeket és minden más oda nem való tárgyat összegyűjtenek és bezsákolnak. Sávósék a magasból figyelték a környéket, mint hírszerzők, hiszen a városhoz közel volt a patak. Mégiscsak ritkaság, hogy egy állatsereglet takarítson a parton, jobb óvatosnak lenni.

Egyszer csak lélekszakadva repült egy kis Sávós gyerek: „Elbújni, elbújni, jönnek az emberek!” Mindenki ijedten keresett búvóhelyet. A kurta baingoknak és a sárgahasú unkáknak nem volt nehéz, de a többieknek nem sikerült menedéket találni.

Az emberek hosszú botokkal közelítettek feléjük, és ijesztő nagy fekete zsákokat hoztak magukkal. A nagy ijedtség nem tartott sokáig, mert meghallották, hogy az emberek jó szándékkal érkeztek. A nagyobb szemektől mér az emberek tisztították meg a partot.

Így tavasszal, mi is sokat tehetünk a környezetünk védelméért és megtisztításáért, főként, ha Böjtiékhez hasonlóan egy jó csapattal fogunk hozzá a munkához!

„IDEJE CSELEKEDNÜNK!”

Németh Vince, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

A böjti réce otthona

Éjszaka volt, hűvös – szeles idő. A kis böjti réce éppen aludt, mikor érezte, hogy alatta széttörnek az ágak, amelyek a fészket alkották. Tönkre ment a fészkek!
A kis böjti réce átment a szomszédjához, Harmathoz aki egy jégmadár, és egyben a legjobb barátja. Reggel Böjti, a kis böjti réce elment új otthont keresni. De nem akármilyet, mert ő egy különleges réce szeretne lenni.

- Én egy korai juharban szeretnék lakni. - mondta Böjti.

- De az hol található? – kérdezte Harmat.

- Nem tudom, hogy hol van. – mondta Böjti.

- Keressük meg a barátainkat! – jelentette ki Harmat.

Elindultak megkeresni Ugrit a szöcskeegeret, Rózát a mocsári nőszőfüvet, és Csillagot az opál macskát. Elindultak, az erdő mélyére, hogy megkeressék Ugrit.

- Biztosan errefelé lesz a barátunk? – kérdezte Böjti.

- Szerintem erre van. – mondta Harmat.

Végül a jégmadár mondta jól, megtalálták Ugrit. A szöcskeegér ép reggelizett a fák között. - Szia Böjti, szia Harmat! – kiáltotta Ugri.

- Helló Ugri, hogy vagy? – kérdezte Böjti.

- A barátunknak tönkre ment a fészke! – mondta Harmat.

- Tudod merre van a korai juharfa? – kérdezte Böjti.

- Nem tudom, de Róza szerintem tudhatja. – mondta a szöcskeegér.

Elindultak a mocsári nőszőfű barátjukhoz, aki Ugri szerint tudja merre lehet a fa.

Hamar meg is találták kis barátjukat, aki pont Böjtiék tava mellett lakott. - Szia Róza! – üdvözölte Harmat.

- Sziasztok skacok! – kiáltott oda hozzájuk virág pajtásuk.

- Tudod merre található a korai juharfa? – kérdezte Ugri.

- Én nem tudom. – mondta Róza.

Hirtelen brekegést hallottak! Megérkeztek békamama és a kicsinyei. Harmatéék csak nézték a kisbékákat, de Böjti közben odarepült békamamához.

- Jó napot békamama! Tudja merre van a korai juharfa? - kérdezte Böjti. - Erre van!

– mondta békamama. - De arra felé át kell menni egy barlangon is. Böjtiék elindultak a barlang felé. Hamar oda is értek.

Amint a barlanghoz értek, találkoztak egy opál macskával. A cicát Csillagnak hívták. A macska észrevette Böjtiéket és odafutott hozzájuk.

- Sziasztok! Az én nevem Csillag, az opál macska! – mondja Csillag. - Szia!

Az én nevem meg Böjti. – mondja a kis réce.

- Tudod merre van a kiút, ami a korai juharfához vezet? – kérdezte Harmat. Az opál macska segített gyorsan végigvezette őket a barlangon egészen a kiútig!

De aztán jött egy elágazás, és nem tudták merre kell menni. Az egyik út a faluba vezetett, a másik a fához.

- Szerintem erre kell menni! – javasolta Ugri.

- Nem, szerintem meg erre! – kiáltotta Böjti.

Végül sajnos a rossz úton mentek egészen a faluba. Böjtiék odamentek egy házhoz, és megnézték a fájukat. De persze nem volt ott fa. Csak egy ugató kutya. Az eb észrevette az állatokat, és elkezdte üldözni őket. De szerencsére Harmat észrevette, hogy a kutya neve Bodri, és odakiáltott a kutyának: Bodri ül! – kiáltotta Harmat.

Az állatok végül elindultak újra a barlang irányába, és ezúttal a másik utat választották.

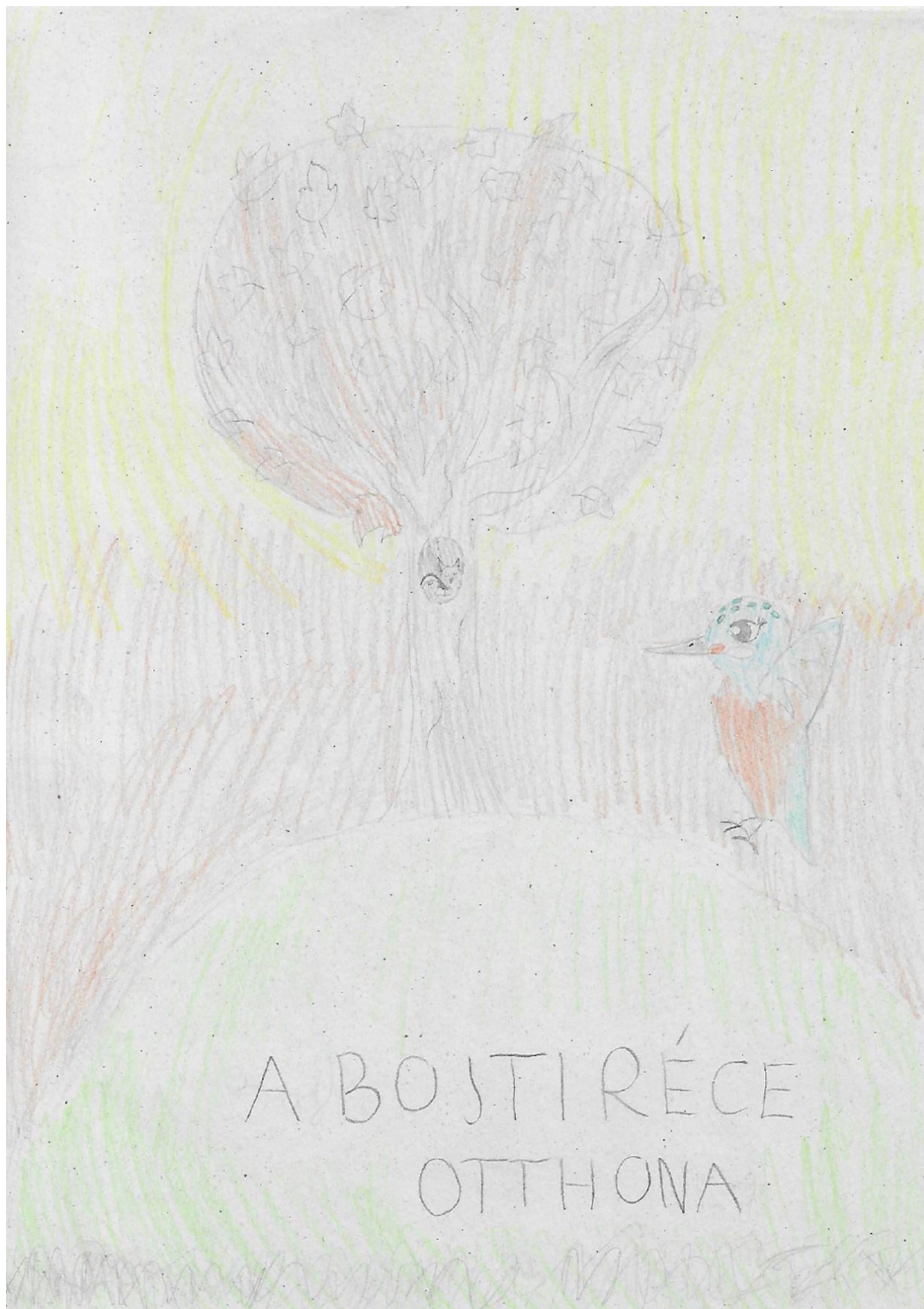
A fa egyre közelebb lett hozzájuk. Annyira siettek a fa irányába, hogy berendezhessék a fészket.

- Ott van a fa! – kiáltotta Böjti.

Ezek szerint mindenki tudott segíteni. Róza, békamama, Csillag, és ide jutottunk! kiáltja lelkesen Ugri.

A fa nagyon közel volt hozzájuk, amikor észrevették, hogy ott volt egy odú, amiben egy bagoly lakott. Megkérdezték a baglyot, hogy befogadná a kis récét. A bagoly igent mondott. Végül így lett egy olyan különleges réce, ami nem a vízparton él, hanem az erdő lombos fái között.

Böjti és barátai boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Vörös Gréta, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

A különös szitakötő

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy sávós szitakötő. Úgy hívták, hogy Noel.

Szárnyai kékeszölden csillogtak, amelyeken fémfényű sötétkék foltok voltak, és potroha is kék színben pompázott. Különleges állat volt. Ez nem tetszett a többi szitakötőnek, így kiközösítették, még a kedvenc vízpartjáról is elüldözték.

Magányosan repült tovább, és egy széles, lassú folyású folyóhoz ért, amelynek partján fák álltak. Naponta sokszor megtette az utat a folyó és a fák között. Röptében egyre csak sóhajtozott, gyakran a fáknak is panaszkodott.

- Aj, miért vagyok más mint a többiek? Miért nem barátkoznak velem?

Ahogy így kesergett észre sem vette, hogy ismét a fához ért, de most valami furcsát látott.

Egy másik szitakötőt a lombok között. Közelebb repült és köszönt neki:

- Szia, hát te ki vagy? Még sosem láttalak erre.

- Szia! Én Sára vagyok. És te?

- Engem Noelnek hívnak. Nagyon magányos vagyok, hisz szitakötőtársaim nem fogadtak be, mert nagyon különböztem tőlük.

- Engem meg erre a vidékre sodort a nagy vihar! Milyen szerencse, hogy téged itt találtalak! Igaz én nem vagyok olyan szép, mint te, de remélem, azért barátkozol velem!

- Hogyne barátkoznék! Nagyon örülök neked!

Teltek a napok, a hetek, egyre jobban összebarátkozott a két kis állat. Együtt repkedtek, szedték a folyó fölött a rovarokat, kellemesen teltek napjaik. Sára jól érezte magát a sávós szitakötő társaságában, de hiányoztak szülei, testvérkéi. Egyszer így szólt Noelhez:

- Nagyon jó itt veled, de olyan jó lenne újra otthon lenni! Gyere, menjünk, keressük meg az én családom!

- Mi lesz ha nem fogadnak be, mert én sávós szitakötő vagyok? Hogy menjek veled?

- Egyet se búsulj, gyere velem! – kérlelte a lány.

Elindult a két kis szitakötő, repültek mezők felett, tavak felett, folyók felett, míg harmadnapra ismerős helyre értek. Sára vidékére jutottak, ahol már nagyon szomorúak voltak miatta. Mikor meglátták, minden kis szitakötő repkedni kezdett örömeiben. Hát még amikor észrevették, hogy nem egyedül jött! Nem számított, hogy Noel különbözik tőlük, hogy ő sávós szitakötő, sőt inkább csodálták nagysága, és különleges tulajdonságai miatt.

Sára és Noel együtt maradtak és örültek, hogy egymásra találtak. Aki nem hiszi, járjon utána.

Drávecz Dzsénifer, Borsfai Fekete István Általános Iskola

Pál és a beszélő opál

Hol volt, hol nem volt, volt egy Pál nevű szegény ember. Pál Kőfalván élt, ami az ott lévő rengeteg kőről és kőbányáról kapta a nevét. Az ott élő emberek főként kőfaragással, kőfejtéssel, bányászattal foglalkoztak.

Volt egy felesége, aki minden nap főzött és takarított, viszont az idő előrehaladtával észrevette, hogy lassan nincs mit enni és nincs mivel befűteni. Persze erre Pál is felfigyelt, így elkezdtek azon tanakodni, mitévők legyenek. Bár gyerekük nem volt, még így is nagyon szegények voltak. Így történt, hogy egy reggel, mikor nem került kenyér az asztalra, Pál a feleségével, Piroskával elhatározta, hogy amíg ő elmegy egy napra a bányába pénzt keresni, addig az asszony otthon rendben tartja és felügyeli a házat. Másnap hajnalban batyuját vállára biggyesztette s átlépte a küszöböt. Megigazgatta rongyos ruháját és tovább sétált az úton. Mikor a bánya elé ért, felvett a földről egy előre kikészített csákányt, és megragadta a lámpást is. A lábait a bánya felé emelte, bepillantott, majd látta, hogy öten már nagyon szorgosan végzik a munkájukat. Ennek a mintának megfelelően ő is dolgozni kezdett. Már órák óta végezte a dolgát, mikor a bányászás közepette egy kis csillogó darabkán akadt meg a szeme. Közelebb ment a falban lévő ragyogáshoz, látta, hogy ezt bizony körbe kéne ásni. Pál maga köré hívta az ott lévőket, akik tátott szájjal nézték a tündöklő követ. Körülásták a követ, hogy jobban szemügyre vehessék, de amikor hozzáérték, a rejtélyes valami így szólt:

- Én egy szép opál vagyok, aki még Kleopátra nyakán tündökölt.

Pál örömeiben csizmáját összeverte, majd a követ megragadta és magával vitte.

- Miért vagy ilyen csillogó? – kérdezte a szegény ember.

- Tíz százaléku víztartalmam miatt. – felelt az opál.

- Hogyan kerültél ide? – érdeklődött a bányász.

- Egyszer réges-régen Kleopátra nyakékén tündököltem, de sajnos leestem. Egy ember talált rám, aki azt gondolta, jobb, ha elrejt – mondta a kristály.

Eközben Pál hazaért, majd elmondta Piroskának, hogy mi történt vele, de a felesége alig hitte el.

A kristályból egy csodálatos nyakláncot készítettek, Pál pedig azóta is szorgosan jár a bányába dolgozni, így boldogan éldegélnek szerény kis hajlékukban Kőfalván.

Sinkovics Marcell
Zalaszentbalázsi Petőfi Sándor Általános Iskola
felk.: Horváthné Kovács Andrea
+3630503 6982 ahorvathnekovacs@gmail.com

Sinkovics Marcell, Zalaszentbalázsi Petőfi Sándor Általános Iskola

A récekaland

Egy szép napon három kistréce született a világra. Az anyukájuk nagyon megörült a kis jövevényeknek.

Édesanyjuk felnevelte őket és megtanította őket repülni is. Az elején egy kicsit nehéz volt, de később már zökkenőmentesen ment nekik az egész. Egy szép napsütéses reggelen elhatározták, hogy elindulnak világot látni.

Anyjuk feltarisznyálta őket és így szólt hozzájuk:

- Vigyázzatok magatokra, gyermekeim!
- Vigyázunk, vigyázunk! – kiáltották a kistrécék és már röppentek is felfelé. Egy darabig együtt repültek, ezután szétszóródtak és mindenki ment arra, amerre akart. Az első kis réce a Tisza partjához érkezett, hogy sok récepajtással találkozzon. A második a Hortobágyra készült, mert tudta, hogy ott az emberek a kezük alá veszik, de télre elengedik Afrikába. A harmadik réce csak repült erre-arra, azt se tudta, merre tart, majd végül a Balaton partján landolt. Mindhárman jól érezték magukat, de egy idő után kérdezgették az ismerősöket:

- Nem látták a testvéreim?
- Sajnos nem! – érkezett rá a válasz minden esetben.

Nagyon aggódtak egymásért, hogy mi lehet a testvéreikkel. Az első böjti réce megunt a Tisza partját és elindult Budapest felé. A második úgy döntött, hogy nem várja meg az őszt és elindult Buda felé. A harmadik réce nem akart az emberek mellett úszkálni, ezért ő is elindult Pest felé. Az első kistréce a Duna vízgyűjtő területén pihent meg, amikor meglátott egy szép, aranyos halacskát a vízben, s máris megkérdezte:

- Szia! Te kis vagy?
- Szia! Az én nevem Baing.
- Örvendek! Én a böjti réce vagyok! Nem láttad a testvéreimet? Hasonlítanak rám...
- Sajnos nem láttam őket, de ha elrepülsz Budapestre, ott rengetegen vannak, biztosan segítenek.
- Szuper! Köszönöm! – kiáltotta a réce és már repült is tovább.
- Minden jót neked! – tátogta a halacska, de a réce már nem hallotta.

A második kistréce egyenest a Duna partján landolt és találkozott valakivel, aki sokkal kisebb volt, mint ő. Megszólította az apró lényt:

- Szervusz! De csodásak a szárnyaid! hogy hívnak?
- Üdvözöllek! Én a sávós szitakötő vagyok! Te ki vagy?
- Én a böjti réce vagyok és keresem a testvéreimet. Nem találkoztál velük?

- Én sajnos nem, de itt a Dunánál sokan vagyunk, nézz körül alaposan.

- Köszönöm! Szia! – mondta és elindult.

A harmadik kis böjti réce is felért a Balatonról Budapestre. Ott találkozott a vízparton egy pókhálós lepkével és megkérdezte:

- Szia! Te sok élőlényel találkozol itt. Esetleg nem láttál két böjti récét is?

- Szervusz! De igen, láttam! Menj a Duna-parthoz, ott előbb-utóbb találkozol velük.

- Köszönöm a segítséget, lepke!

- Sok szerencsét!

- Köszönöm!

Két nap sem telt el, és a három kis böjti réce találkozott egymással. Nagyon megörültek egymásnak, sokat játszottak, úszkáltak a Duna vízében, ősszel együtt indultak Afrikába. Amint megérkeztek, nagy meglepetésükre találtak az édesanyjukkal, aki szintén repdesett az örömtől. Nagy örömmel mesélték el egymásnak az izgalmas kalandjaikat. Kiteleltek, majd tavasszal együtt ért haza a récecsalád Budapestre.

Tóth Attila, Zalaszentbalázi Petőfi Sándor Általános Iskola

A barátok kincse

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy tó. Ebben a tóban élt egy baing. A tó partján állt egy közép magas korai juharfa, amin sárga gévagomba díszelgett. A fa gyökerei között élt egy magyar szöcskeegér és egy sárgahasú unka is. Jó barátjuk volt a baing és a réce.

Ahogy úszott a baing, talált egy színes követ, ami szivárványszerű színjátékot játszott. Fölvitte a barátainak megmutatni. A vízmadár úgy vélte, hogy lehet ez egy opál.

- Erre rávágta az egér – Biztos nagyon értékes!

- Nem olyan biztos az...– mondta a többi.

- Kérdezzük meg Palit, az unkát! – Javasolta Rózi, a pici baing.

- Ne, ne és ne! – válaszolt az egér.

Mégis elvitték a követ az unkához.

Köszön az unka.

- Szervusztok, miért vagytok itt?

- Szeretnénk megtudni, mi ez itt. – Mutatta a szivárványos követ az egér.

- Áhá, ez egy opál! – állapította meg a tájékozott Pali.

Visszavitték az opált, és elmondták a baingnak a nagy hírt.

- Jó, rendben, de mit kezdjünk vele?

- Tartsuk meg!

- Nem adjuk el!

Így tanakodtak, míg rájöttek.

- Megvan – harsant a réce – Adjuk ajándékba a segítségért, oda az unkának!

- Na ne! – mondta az egér. Inkább játszunk vele!

- Igen, igen! – tört ki a lelkesedés. Elkezdtek vele játszani. Dobálták, ütötték egészen addig, amíg oda nem ért az unka.

- Bevegyünk? – kérdezték, de az unka inkább csak pipázott, és nézte az állatsereget.

Így játszottak minden nap. Estétől reggelig, reggeltől estig. Még talán most is játszanak, ha meg nem haltak. Itt a vége, fuss el véle.

Galántai-Fekete Róza, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

A kiszáradt patak rejtélye

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy tisztás. Itt élt Kuszi, a magyar szöcskeegér barátaival, a sávós szitakötővel és a pókhálós lepkével. Egy reggel arra lettek figyelmesek, hogy a kuckójuk közelében lévő bővizű patak kiszáradt.

- Hogyan fogunk így lejutni a tóhoz? - kérdezte a sávós szitakötő - Megígértük a böjti récének, hogy lecsónakázunk, és segítünk neki gévagombát szedni.

- Valami baj lehet a forrásnál? - tanakodott a kis lepke. - Nézzük meg!

- Szerintem vigyünk enni- és innivalót is a hosszú útra. - mondta Kuszi - Mindenki készüljön fel az útra, és ebéd után induljunk!

Így is lett, estére felértek a forráshoz, ahonnan még mindig folyt a víz, csak egy másik irányba.

- Keressünk egy üreget, ahol meghúzhatjuk magunkat éjszakára! - javasolta a szitakötő.

Kora hajnalban, miután megették a batyuban vitt finomságokat, elindultak az ismeretlen patak partján. Nemsokára meglátták a sárgahasú unkat, aki éppen egy ásóval a patak medrét igazgatta.

- Te meg mit csinálsz?? - kiáltottak fel egyszerre mindhárman.

- Eltereltem a patakot, hogy saját tavam legyen. - jelentette ki büszkén az unka.

- Arra nem gondoltál, hogy a domb túloldalára így nem jut víz? Kiszárad a mocsári nőszőfű a nádas mellett, ahol a récék fészkelnek, és a kurta baingok lakóhelye is veszélybe kerülhet! - mérgelődött Kuszi.

A béka elszégyellte magát önzősége miatt, és keserves hangon panaszkodni kezdett:

- Olyan jó ötletnek tűnt, és nagyon sokat dolgoztam vele...

- Mi lenne, ha megosztoznánk a forrás vizén? Jut belőle nekünk is, neked is, ha ügyesen elosztjuk! - javasolta a szitakötő.

- Hát jó, - egyezett bele az unka - bontsuk le a gát egy részét, hogy a másik irányba is folyjon elegendő víz!

Kerestek egy lapos fakérget, vízre eresztették, és együtt feleveztek a forrásig. Evezőlapátnak a juharfa termését használták. Amint odaértek, nekiveselkedtek a gát átalakításának. Délre készen is voltak. Búcsúzóul elköszöntek a békától, és megkérték, hogy legközelebb ne csak magára gondoljon, ha kieszel valamit.

Hazafelé már könnyű útjuk volt kis tutajukkal, a patak sodrása segítette őket. Meg sem álltak a réce fészkéig, hogy mihamarabb bepótolhassák az elmaradt gombaszédést. Ha a patak lassabban csordogált volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Béres Nándor, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

A víz alatti kincs

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis hal. Ő egy kurta baing volt. Baing egy csodaszép tóban éldegélt.

Egy napsütéses napon együtt játszott legkedvesebb barátjával, a sárgahasú unkával. A víz mélyén egyszer csak megcsillant valami. Megnézték közelebbről, és egy kincses térképet találtak.

- Hát ez meg mi lehet? – kérdezte Unka.
- Ez egy térkép! Úgy látom, nagyon régi. – válaszolta Baing.
- Keressük meg a kincset! – lelkesedett a sárgahasú unka. Lehet, hogy sok értékes dolgot találunk benne!
- Még szép, hogy megkeressük! – örvendezett a kis hal.

A két barát nem tévovázott, már útra is keltek. Úsztak, úsztak, és követték a térképen jelölt utat. Útközben gyönyörű vízinvényeket láttak, és sok különleges halfajtát.

Egyszer csak egy barlanghoz értek. A barlang hideg, sötét és félelmetes volt, de a kincs megszerzése miatt át kellett kelniük. A két barát reszketve indult tovább. Nagy csend volt a barlang belsejében. Unka a sötétben nekiment valaminek. Ezután azt érezte, hogy valami majdnem megcsipte. Hátrafordult és észrevette, hogy egy hatalmas rák csattog az ollójával felé.

- Ki merészelt felébreszteni? – kérdezte mérgesen a rák.
- Bocsánat! Véletlen volt! – válaszolta riadtan Unka.
- Ti mit kerestek itt?
- Kincset keresünk. – mondta Baing.

A ráknak megmutatták a térképet, aki kedvesen segített a két barátoknak. Elmondta nekik, hogy van egy rövidebb kiút a barlangból, ami nincs rajt a térképen. Megköszönték a segítséget, és az új úton mentek tovább.

Amikor kiértek a barlangból, megpillantottak egy régi, barna, fényes ládát. Kerestek egy követ, azzal letörték a lakatot, és kíváncsian nyitották fel a kincsesládát. Mindketten tágra nyílt szemekkel ámulva álltak. A fénylő, csillogó arany és opál kincsek szinte megvakították őket. Nagyon szerencsésnek érezték magukat a rengeteg kincs láttán. Fele-fele arányban megosztottak rajta.

A visszafelé vezető úton megkeresték a rákot, aki korábban segített nekik. A kincsből bőségesen megjutalmazták. Innentől kezdve örök barátok lettek.

Hazatérve minden elmesélték az izgalmas kalandokat. Talán még máig is élvezi mindkét család a temérdek kincset, ha meg nem haltak.

László Patrik, Letenyei Andrásy Gyula Általános Iskola

Kaland az orvosságért

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreg magyar szöcskeegér, akit Ottónak hívtak. Ez a szöcskeegér már nagyon rosszul hallott, és egyfolytában zúgott a füle, ezért elhívta barátját, az állatok doktorát, Bélát, a sárgahasú unkat, hogy meggyógyítsa. Vele tartott asszisztense is, Matilda a sávós szitakötő.

-Kérlek! Segítsetek rajtam! Már azt sem hallom meg, ha közeleg a veszély.

-Segítünk barátom! Neked páfrányfenyő levél kivonatra van szükséged! Máris indulunk megkeresni ezt a csodás gyógynövényt, hogy újra hallj!-mondta Béla.

-Köszönöm barátaim! Vigyázzatok az úton!-szólt végül Ottó.

Azzal elindultak a nagy kalandra. Mentek mendegéltek, míg egy tóhoz nem értek. Matilda ekkor így szólt:

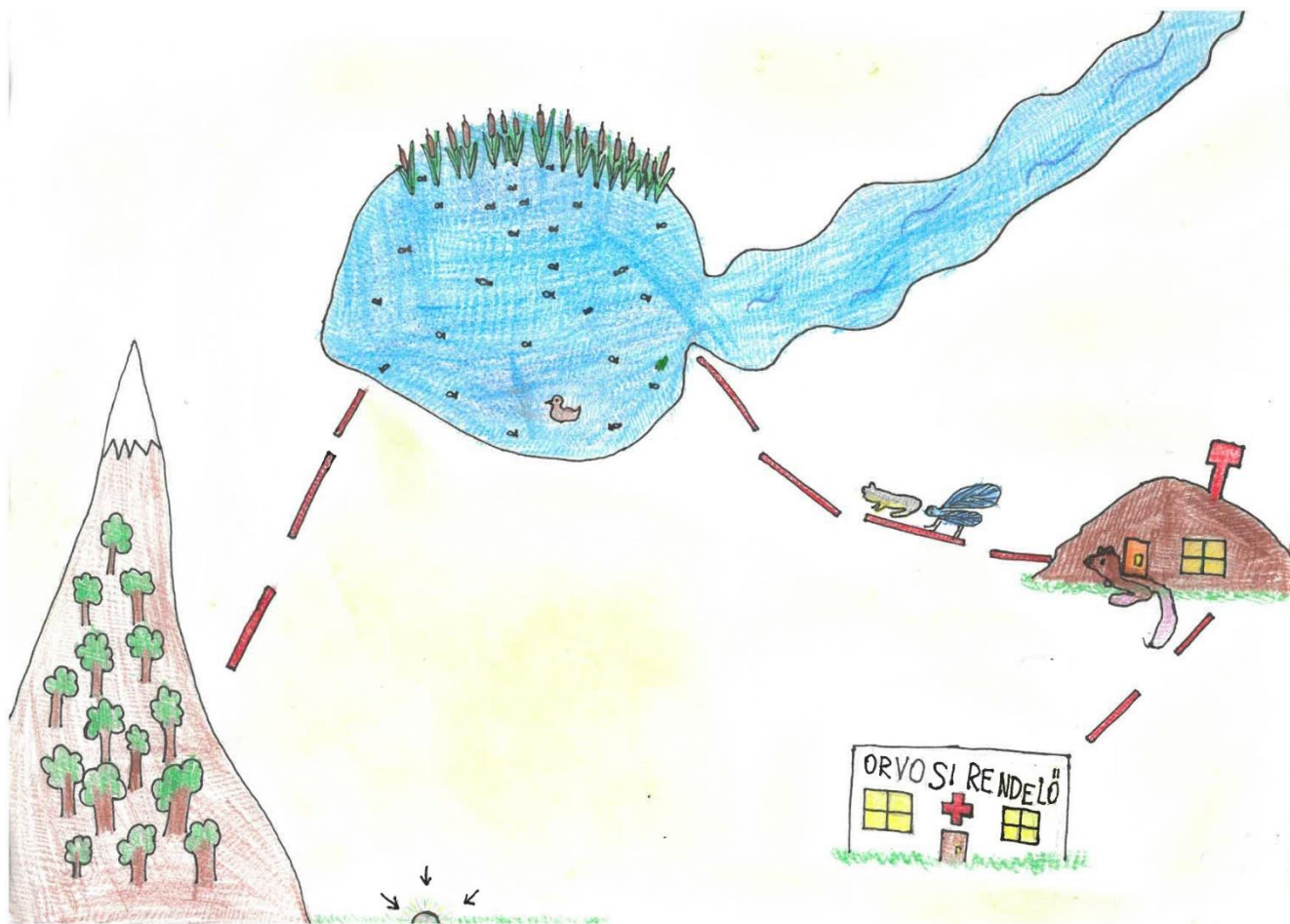
-Én sajnos nem tudok veled tartani, mert nincs kopoltyúm, amivel a víz alatt is tudnék lélegezni. Így átrepülöm a tavat, de te csak ússz, ahogy bírsz! De jól vigyázz, mert ez a tó tele van kurta baingokkal.

-Oh! Hiszen ők az ősi ellenségeink! – kiáltotta ijedten Béla.

Alig ezt kimondta, már el is fogták és börtönükbe zárták. Szerencsére volt nála egy mocsári nőszőfű. Ezzel jelezni tudott a közelben úszkáló böjti récének, aki egy furfangos csellel kiszabadította, és kivitte a partra. Béla megköszönte a segítséget, és tovább ment keresni Matildát. Hamar meg is találták egymást és indultak tovább kalandos útjukon. Ahogy mentek, meghallották, hogy a közelben valaki segítségért kiált. Egy opál volt, aki legurult a hegyről, és most nem tudja, hogy juthatna vissza.

- Segítség! Mentsetek meg! – hallották a gyenge hangot.

A kis ásvány megkérte hőseinket, hogy vigyék fel a hegyre, cserében annyi energiát ad nekik, amivel könnyedén hazajuthatnak. Béla felvette az opált, ami már repítette is őket a magasba. Egykettőre felértek, és ott láss csodát, épp előttük nőtt egy páfrányfenyő. Mindenki nagyon örült, hiszen az opál feljutott a hegyre, hőseink pedig tele szedhették táskájukat néhány levéllel. Akkor az opál megköszönte segítségüket, és a kis csapat is búcsút mondott az ásványnak. Aztán már repültek is szélesebben hazafele, hogy elkészítsék a kivonatot. Pár nap múlva Ottó hallása ismét a régi volt. Hálából ünnepséget rendezett, ahova meghívta barátait is megköszönve segítségüket.

Nagy Botond, Nagyrécsei Körzeti Általános Iskola

A nagy kaland

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy korai juharfa. A fa mellett állt egy kis tavacska, nagyon szerettek az állatok ott tanyázni. A tóban bőjti récék úszkáltak. A partján lepkék és szitakötők repkedtek. Egyszer csak megjelent egy szöcskeegér, és köszöntötte a többieket.

- Leszünk barátok? – kérdezték egymást.

- Igen! – felelt a szöcskeegér.

- Elárulok egy titkot!- suttogta halkan a szitakötő.

El is mondták, hogy a tó közelében van, egy barlang ahol opálok vannak. A szöcskeegér megkérdezte, hogy elmennek-e. A többiek igent mondtak. De mielőtt elindultak volna, tartottak egy kupaktanácsot.

- Valaki maradjon itt, ha valami baj lenne – ajánlotta a szitakötő.

A lepke elvállalta, hogy ott marad a tónál. A szitakötő elindult új barátjával a barlang felé. Mentek mendegéltek, egyszer csak elérkeztek a barlanghoz. A szöcskeegér és a szitakötő eközben bement barlangba, ám hirtelen egy csapdába estek.

- Jaj, ne! Segítség!-kiáltották kétségbeesve.

De nem hallotta senki. Eközben a lepke kezdett türelmetlen lenni. Elindult volna, de nem tudta, hogy merre. Szerencsére meglátta a bölcs juharfát, aki az egész erdőt jól ismerte. Így a lepkének is tudott információt adni. A pillangó nyomban el is indult a barlang felé. Ment mendegélt, egyszer csak az úton talált egy opált, és a barlang közelében meghallotta a barátai segélykiáltását. Nyomban odaszaladt a pajtásaihoz, és megmutatta nekik a talált követ. Ezzel varázserőt szerzett, és sokkal erősebb lett. A hálót könnyen szakította ki.

A kiszabadult állatok együtt mentek haza a tóhoz. Félúton észrevette a lepke, hogy nincs nála az opál.

A korai juhar bemutatkozott a Szöcskeegérnek. Elmondta, hogy a dombvidékeken lakik, de az Alföld vidékén is előfordul. Ezután a bőjti récére került a bemutatkozás. Büszkén mesélte el magáról, hogy ő lett az év madara, Euráziában fészkel, a telet Afrikában, a Száhel-övezetben valamint Ázsiában tölti.

- Bemutatom egy jó barátomat - mondta a juhar. A sárgahasú unka szeret a tónál tanyázni a többi állattal. A háta színe barnás, iszapszürke vagy zöld, a hasa sárga. bőre rücskös. Ha a hátához hozzáérnek, váladékozik, és aki megfogja, az égető és csípő érzést érez.

- Most bemutatkozom én!- vette át a szót a pókhálóslepke. Eurázsiai faj vagyok, de megtalálhattok Magyarországon is. Én párás és nedves helyen szeretem az időmet tölteni.

- De jó nektek! - irigykedett a szöcskeegér. De én még nem mutatkoztam be.

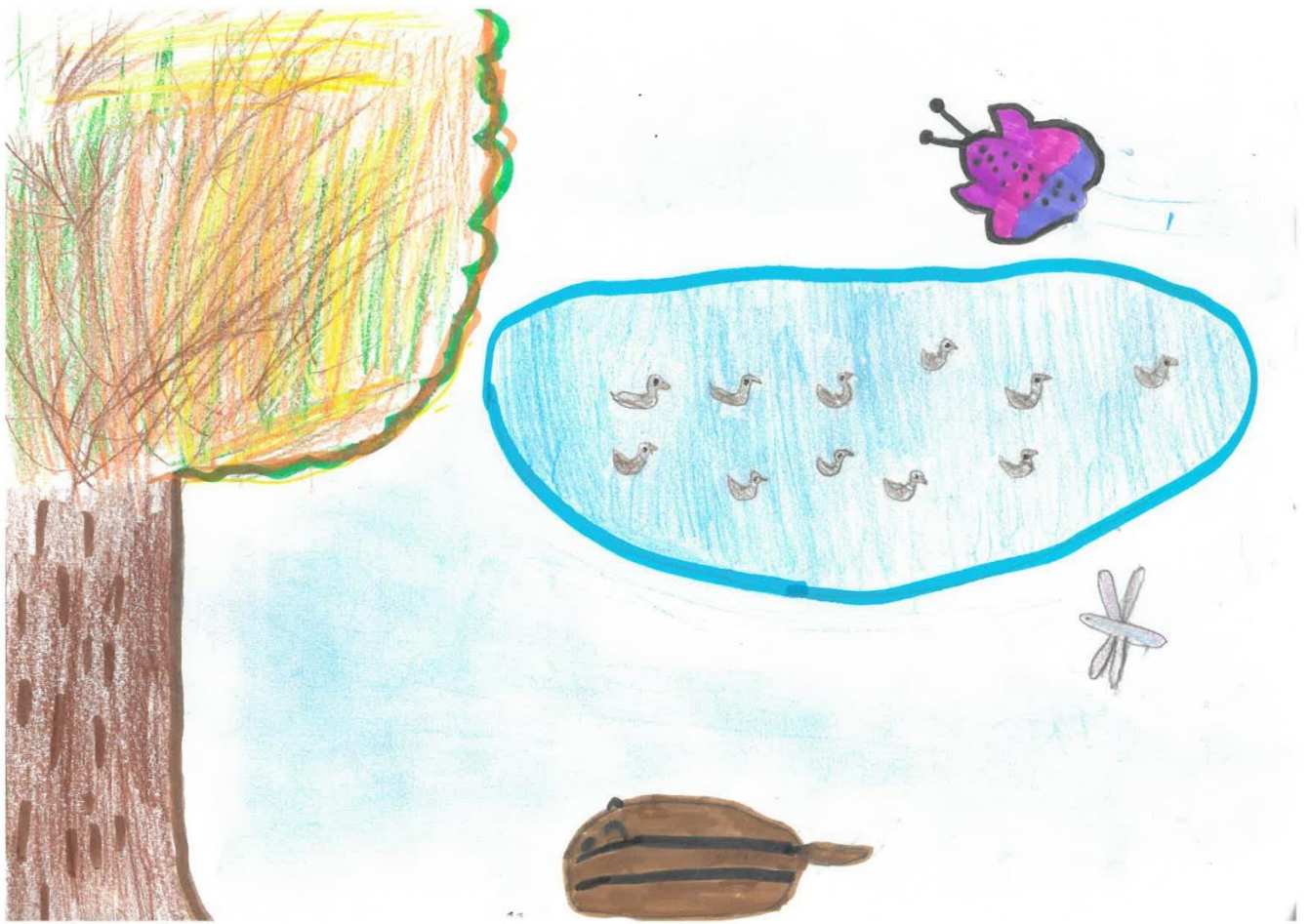
Jókedvemben pillangószerűen repkedem. Sík és dombvidékeken, nagyobb vizek partján lakom. De találkozhattok velem nagyobb városokban is.

- Jut, eszembe elmegyünk még egy kalandra? - ajánlotta fel kacintva a szöcskeegér.

Mindenki boldogan egyezett bele a kis rágcsláló ötletébe.

- De vigyázzatok a csapdákra! – figyelmeztette a bölcs juhar a társaságot.

Erre mindannyian a kalandjukra gondoltak és kórusban jót nevettek. Megtanulták, hogy mindig figyeljenek oda, ha egy ismeretlen helyre mennek. Aki nem hiszi, járjon utána.

Keresztesi Hanna, Nagyrécsei Körzeti Általános Iskola

A királyság érdekében

Volt egyszer egy állatkirályság, amelynek uralkodója a pókhálós lepke volt. Itt élt a magyar szöcskeegér, egy fiatal, de nagyon okos állat. Továbbá a böjti réce is, aki nagyon gonosz volt és mindenáron meg akart szerezni egy nagyon értékes ásványt. Ez az opál az állatbirodalom védelmező köve volt. Az a hír járta, hogy aki megszerzi, az uralkodik az egész állatbirodalmon. Az opál őrzőjének Szöcsit, a szöcskeegeret nevezte ki a pókhálós lepke.

A királyság udvarában állt a terebélyes, mindentudó, de gonosz fa, a korai juhar. Öreg fa lévén sok mindent megélt már, sokat fújta a szél jobbra és balra, mindent látott és hallott. A gonosz fa szövetséget kötött a récével, és elárulta neki, hol őrzik a birodalom ékkövét.

Szöcsi meghallotta az árulást és futott a pókhálós lepkéhez a hírrel:

- Képzelve, fenség, a böjti réce el akarja lopni az opált! Ebben a kori juhar volt a segítségére!

A király erre elrendelte, hogy a tegyék az áruló fa törzsére az élősködő sárga gévagombát büntetésül, aki majd elszívja belőle az életerőt, így nem tud tovább kémkedni.

Még mielőtt az opált megkaparintotta volna a gonosz böjti réce, Szöcsi elhatározta, hogy megmenti a birodalmat, és biztonságba helyezi a becses követ.

Hegyeken-völgyeken át vándorolt, ízelt lábain cipelte az opált. Végül elért egy tisztáshoz, ahol találkozott egy sávós szitakötővel.

- Szia, téged hogy hívnak? – érdeklődött Szöcsi.
- Szonjának hívnak – felet a szitakötő.

Ezután ketten folytatták az útjukat tovább. Elértek egy nagy dombot, ahol megálltak megpihenni. A rét tele volt illatos virágokkal. Másnap reggel továbbálltak, sietniük kellett, hogy megmentésük a királyságot. Hirtelen Szöcsi tekintete megakadt egy nagy hegyen.

- Ez a hely kiváló lenne az opál elrejtésére – gondolta magában.

Így is tett. Megkereste a hegy legapróbb repedését és beletette az értékes opált. „Itt senki nem találhatja meg, aki gonosz célokra használhatná.” – gondolta magában elégedetten.

Amint az opált biztonságba helyezték, elindultak vissza a böjti réce királyságába. Hamarosan a birodalom udvarán álltak. Rögtön megpillantották a korai juhart, akinek törzsén még mindig ott élősködött a sárga gévagomba. A fa szomorú tekintetén látszott, hogy megbánta tettét, és megígérte, hogy többé nem tesz semmi rosszat.

Gál Milán Károly, Nagyrécsesi Körzeti Általános Iskola

A mutáns juhar

Élt egyszer egy a Kis-Balaton partján egy sávós szitakötő, akit Szabinának hívtak. A kis rovar egy bölcs juharban éledélt. Kedvenc elfoglaltsága az volt, hogy a nagy fa szárnyas magjait kergette. Ha sikerült elkapnia egyet-egyet, mindig elvitte a barátainak.

A Balaton langyos vizében élt a kis kurta baing, Károly is. Egy nap a kis halat egy nagy hullám kisodorta a partra, ott talált egy szikrázó opált. Ez az ásvány csillogott-villogott éjjel és nappal. Ahogy a kő hozzáért a hal nyálkás bőréhez, csodálatos dolog történt: lélegezni tudott a szárazföldön és a vízben is.

Károly rögtön útra kelt, hogy felkeresse a legjobb barátját, Szabinát. Amint a szitakötő meglátta vízkedvelő barátját a parton sétálgatni, nagyon megijedt.

A halacska elmesélte az opál történetét és annak varázserejét. Együtt indultak útnak arra a partszakaszra, ahol a kő hevert. Hamar rá is találtak, ahol szerencsére számos további opálra bukkantak. Víttek is egyet-egyet minden barátjuknak, hadd legyen nekik is szerencsájük. Mindenki ki is próbálta sorra az értékes kincs erejét. A böjti réce, Roli kapott egy mágikus hínár ostort. A magyar szöcskeegér, Levi megsokszorozódhatott általa, a sárgahasú unka emésztő savat volt képes kibocsátani magából. Amint az összes lény ráeszmélt varázserejére, megmozdult a föld a lábuk alatt. Mindenki a juharfa irányába nézett és észrevette, hogy az félelmetes szörnyé változott át.

- Futás! - kiáltott fel a szitakötő.

- Várjatok!- szólt Károly- Biztosan a kő bossúja, mert elvittük az összeset a partról, és egy sem maradt.

- Túl mohók voltunk, - vallotta be az unka- és így felbillent a természet rendje.

Elhatározták, hogy visszaviszik a köveket a méltó helyére a korai juhar árnyékába. Amint az opálok a helyükre kerültek, a juhar visszaváltozott jóságos lombos fává. Mindenki elveszítette a különleges képességét. A kurta baing fején újra megjelent a kopoltyúja, gyorsan vissza is ugrott a vízbe. A böjti récéről leesett hínár ostora, az unka elvesztette emésztő savát és Levi a sokszorozódó képességét. Amint ezt a juhar meglátta, halkán így szólt:

- Már vagy száz esztendeje itt állok, de még soha nem láttam ilyen kapzsi állatokat magam körül. Olyan tulajdonságokat kaptatok, amire semmi szükségetek nem volt, mégis birtokolni akartátok. Maradjatok olyanok, amilyenek vagytok! Ez a természet rendje!

Szabolcsi-Lázár Kornél, Nagyrécei Körzeti Általános Iskola

Pille, a bátor pókhálós lepke

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy aprócska lepke, akit Pillének hívtak. Pille nem volt akármilyen lepke, szárnyai ugyanis különleges, csillogó vörösesbarna, vörhenyes okkersárga, sötétbarna, fekete pókháló-mintázattal voltak díszítve. A napfényben ragyogtak, az éjszaka holdfényében pedig mintha apró gyémántok csillogtak volna rajtuk. Pille nemcsak szép volt, de bátor is, ami egy ilyen apró teremtmény esetében nem volt mindennapi dolog.

Pille egy varázslatos virágoskertben élt, ahol a virágok sosem hervadtak el és a madarak édes dallamokat fütyültek. Egy napon azonban a kertet sötét árnyék borította be. A gonosz pókkirálynő, Tarant Ella, megirigyelte a kert szépségét, és elhatározta, hogy hatalmába keríti azt. Pókhálóival behálózta a virágokat és elnémította a madarakat.

A kert lakói rettegtek Tarant Ella hatalmától, de Pille nem adta fel a reményt. Tudta, hogy meg kell mentenie a kertet, és meg kell állítania a gonosz pókkirálynőt. Bátor szívével elindult, hogy megkeresse a gonosz pókkirálynő rejtekhelyét. Útja során sok veszéllyel találkozott, de a pókhálós szárnyai segítségével könnyedén kikerülte a csapdákat. Találkozott a kert bölcs baglyával, aki azt tanácsolta, hogy csak a szívére hallgasson.

Végül Pille megtalálta a pókkirálynő sötét barlangját. A pókkirálynő hatalmas volt és félelmetes, de a kis lepke nem ijedt meg. Tudta, hogy a pókhálós szárnyai erősebbek, mint Tarant Ella pókhálói. Pille gyorsan és ügyesen repült, elkerülve a csapdákat, majd a pókkirálynő pókhálóját használta fel a saját előnyére. A pókháló csillogó szálai Tarant Ella szemébe ragyogtak, megvakítva őt. Pille kihasználta a pillanatot, és egyetlen csapással elvágta a pókkirálynő pókhálóit.

A pókkirálynő elvesztette erejét, és a kert ismét szabad lett. A virágok újra kinyíltak és a madarak újra énekeltek. Pille lett a kert hőse, és a pókhálós szárnyai a bátorság és a remény jelképévé váltak. A kis bátor lepke megtanította a kert lakóinak, hogy még a legkisebb teremtmény is képes nagy dolgokra, ha bátor és hisz önmagában.

Varga Natália, Zrínyi Miklós Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

Itt a tavaszi szünet

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer három jó barát. Az egyik egy pókhálós lepke volt, úgy hívták, hogy Pille. A másik egy böjti réce volt, őt úgy hívták, hogy Bojt. A harmadik kisállat sávós szitakötő volt, úgy hívták, hogy Szellő.

Ez a három jó barát, éppen az állatiskolából mentek haza és azon tűnődtek, hogy hova menjenek, amikor tavaszi szünet lesz. Egyszer csak Szellő azt mondta:

- Menjünk el az erdőbe kirándulni!

Ez az ötlet mindenkinek tetszett, és amikor eljött a tavaszi szünet elmentek az erdőbe és egy tábort csináltak. Tüzet raktak és felállították a sátrat. Utána elmentek felfedezni az erdőt.

Amikor visszaértek már estefelé járt és már fáradtak voltak mindannyian. Bementek a sátorba és furcsa hangokat hallottak. Nagyon féltek, de félelmük ellenére is kimentek a sátorból, hogy megnézzék mi volt ez. De nem volt senki kint, ezért visszamentek a sátorba és reggelig aludtak. Reggel felkeltek és azt gondolták, hogy még egy picit körbenéznék. Így is történt, mentek mendegéltek, majd megláttak egy mezőt és odamentek. Pille megpillantott egy másik pillangót és azt mondta:

- Jé, ő olyan, mint én csak ő kisebb, fehér és pöttyös.

Oda is ment a pillangóhoz, és utána Bojt is észrevett egy kacsát. Majd így szólt:

- Nézd ugyanolyan, mint én csak ő fehér és házi kacsá – és oda is futott hozzá összebarátkozni.

Szellő pedig egy másik szitakötőt látott, akivel barát akart lenni és azt mondta:

- Olyan, mint én csak sötétebb színű és nagyobb vagyok nála.

Odarepült a kisállathoz, és amikor már mindenki megismerkedett, azzal, akihez odament, akkor bemutatták egymásnak is. Pille egy fehér pöttyös pillangót mutatott be a többieknek, úgy hívták, hogy Pöttyös. Bojt is bemutatott valakit és ő egy fehér kacsá volt, akit Pelyhesnek hívtak. Következett Szellő és ő egy szitakötőnek lett a barátja, őt pedig Szivárványnak hívták. Mindenkinek tetszett mindenki új barátja Bojték megmutatták a tábort és Szivárványék, pedig a lakóhelyüket. Örök jó barátok lettek. Ha nem lettek volna barátok az én mesém is tovább tartott volna. VÉGE!

Vigh Gerda, Zrínyi Miklós Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

A szöcskeegér opálja

Egyszer volt, hogy nem volt, élt egyszer egy magyar szöcskeegér. Ennek a szöcskeegérnek az volt a vágya, hogy a kőgyűjteményébe megszerezze az év ásványát, az opált.

Felszállt egy juharlevél termésére, hogy elrepüljön vele egy régi barátjához, a sárgahasú unkához. Mikor megérkezett, ezt kérdezte tőle:

- Mondd barátom, nem tudod, hol találom azt a híres opált? - Nem tudom - válaszolta a sárgahasú unka. De menj el a korai juharhoz, mert ő a magasból mindent lát. Ő biztosan tudja, hol találhatsz egy opált.

Az egér éppen elindult a korai juharhoz, amikor jött egy szellő és vitte-vitte jó messzire. A szöcskeegér felkiáltott:

- Jaj, ne! De már késő volt. Pont a juharfához repítette. Az egér illedelmesen köszönt a méltóságos öreg fának:

- Jó napot Juhar bátyám!

- Jó napot neked is szöcskeegér! Mi járatban vagy errefelé?

- Azt szeretném kérdezni, hogy tudod-e, merre találhatnék egy opált?

- Elmondom, ha elmész a sávós szitakötőhöz, aki a böjti réce mellett lakik a vízparton. Kérd vissza tőle azt a gyönyörű levelet, amit kölcsönkért. Elindult a szöcskeegér a szitakötőhöz, de hiába kereste, sehol sem találta. Már majdnem feladta a keresést, amikor egy folyóhoz ért. Ott találkozott a kurta bainggal, aki útbaigazította.

- Hé, szitakötő, gyere le! - kiáltott az egér.

- Jó, jó, mindjárt! - válaszolta az, majd leszállt. Mit akarsz kisegér?

- A korai juhar küldött, hogy kérjem vissza a levelet, amit kölcsönkértél tőle.

- Szívesen odaadnám, de már a mocsári nőszőfűnél van. Gyere velem, menjünk el hozzá együtt!

Mentek, mendégéltek, amíg egy sűrű erdőbe nem értek. A nagy út végén megpihentek. Ekkor egy páfrányfenyő törzsén megpillantottak egy csokor sárga gévagombát. Éhesek voltak, meg is ették mindet. Miközben falatoztak, a közeli tó partján rájuk kiáltott egy ismeretlen béka:

- Ti mit kerestek itt?

- A mocsári nőszőfüvet! - válaszolták.

- Menjetez még tovább! Az erdő végén találtok egy nagy mocsarat. Ott él a nőszőfű a családjával.

A két vándor ismét útra kelt. Hamar oda is értek.

- Nőszőfű, kérlek add ide a levelet, amit kölcsön adtam! - kérlelte a szitakötő.

A csodás virág szó nélkül visszaadta. A vándorok megköszönték, és a levéllel együtt siettek vissza a juharhoz. A juhar megörült a segítségnek és cserébe elárulta nekik az opál lelőhelyét.

A szöcskegér végre megtalálta az opált, és elégedetten tette be a gyűjteményébe. Barátjával ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Novák Mihály, Letenyei Andrásy Gyula Általános Iskola

A külön lepke kalandjai

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy külön pókhálóslepke. Nem volt egyetlen barátja sem. Senki sem akart játszani vele. Mindenki kiközösítette, mert azt gondolták róla, hogy összehálózza őket.

Szegény lepke olyan magányos volt, hogy csak sírt és sírt. Azt gondolta, hogy bánatában világgá megy. El is indult, de hogy hova, azt még ő maga sem tudta.

Ment mendegélt, egyszer csak egy sötét, rengeteg erdőbe ért.

– Ho-hol vagyok? – dadogta ijedten.

– Jól vagy? – szólította meg egy juharfa termése.

– Hát te meg miféle lepke vagy? – lepődött meg a pókhálóslepke.

– Én nem lepke vagyok! Ennek a magas korai juharfának a termése vagyok. – magyarázta.

Beszélgettek, beszélgettek. Nagyon megkedvelték egymást. Össze is barátkoztak. Egyszer csak a lepke meglátott egy furcsán mozgó sárga követ. Közelebb lépett hozzá.

– Menj odébb, mert rögtön megeszlek! – mordult rá a kőszerű valami.

– Jé! Egy beszélő kő! – ámult el a pókhálós lepke.

– Jaj, de vicces vagy! – kacagott a juharfa. Ő a sárgahasú unka.

– Azt hittem egy drágakő vagy! – mondta a lepke megilletődötten.

Úgy tűnt, az unka megharagudott és sértődötten duzzogva odébb állt. A pókhálós lepke elszomorodott, mert nem akarta megbántani a békát. Gondolta megkeresi és bocsánatot kér tőle. Lehet, hogy még barátok is lesznek. Ahogy ezt gondolta, egyszer csak megpillantott a juharfa tövében egy színes követ.

– Ilyen szépen csillogó békát még nem láttam! – ámult el a lepke.

– Te kis buksi! Ez nem béka! Ez egy drága ásvány, aminek varázsereje van. – oktatta a juharfa.

Ekkor megjelent a sárgahasú unka, magához ragadta a varázserejű opált. Mérgében azt kívánta, hogy a varázskő vessen véget a mesének.

Ha az unka nem ezt kívánta volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Szenci Attila, Letenyei Andrásy Gyula Általános Iskola

A beteg apa

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy sávós szitakötő gyerek, akinek nagyon beteg volt az apja. Mindenféle csodadoktorok próbáltak segíteni rajta, de csak nem gyógyult meg az öreg.

Aggódott az apjáért a kis szitakötő, mert igen-igen szerette őt. Meg is kérdezte tőle:

– Édesapám! Hogy tudnék segíteni rajtad? Nagyon szeretném, hogy újra egészséges legyél és együtt repkedjünk virágról-virágra a kedvenc helyünkön! – Édes fiam! – szolt az apa. Nagyon gyenge vagyok, de igen megkívántam egy kis lárvát. Hátha attól újra erőre kapok.

– Egyet se búsulj édesapám! Elmegyek akár a világ végére is, hogy hozzak neked!

El is indult a sávós szitakötő gyerek. Ment mendegélt, három nap és három éjjel, mígnem egyszer csak találkozott a sárgahasú unkával.

– Szervusz unka! – köszöntötte az idegent. Kérlek segíts rajtam! Adj nekem lárvát, hogy a szegény beteg édesapámnak adhassam!

– Jól van, jól van! – válaszolta az unka. Adok én, csak előbb hozz nekem az öreg korai juhartól egy szép levelet!

– Hozok biz én! – lelkesedett a kis szitakötő!

Gyorsan útra is kelt, hogy megkeresse az öreg juhart. Hamar meg is találta a tekintélyes fát, akit félve szólított meg: – Jó napot, bölcs juhar! – köszöntötte illedelmesen.

– Szervusz, fiam! – szolt barátságosan a juhar! Mi járatban vagy erre? – kérdezte.

– Egy szép levelet kérek tőled, hogy elvigyem az unkának, az unka akkor ad lárvát, a lárvát pedig beteg apámnak viszem.

– Adok biz én, de cserébe hozz nekem egy opált! Azt hallottam, ez az ásvány színompásabb, mint az én leveleim. Még sosem láttam.

Sietve folytatta útját a kis szitakötő. Nem volt könnyű dolga, hiszen még ő sem látott soha opált. Egyszer csak megcsillant egy apró színes kő a közeli páfrányfenyő tövében. Gondolta, valaki biztosan elhagyta. Meg is szólította: – Ki vagy te?

– Én egy kis opál vagyok. Nem tudom, hogy kerültem ide, de olyan magányos vagyok.

– Gyere, elviszlek valakihez, aki már nagyon szeretne találkozni veled!

A kis ásvány nem tiltakozott. A szitakötő elvitte a juharhoz, a juhar adott levelet, a levelet elvitte az unkának, aki adott lárvát, amit sietve vitt az apjához. Az öreg meggyógyult, és máig is élnek, ha meg nem haltak. Ha az apa meg nem gyógyult volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Tóth Róbert, Letenyei Andrásy Gyula Általános Iskola

Tomí és a különleges rajz

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisiú, Tomi, aki 10 évesen a családjával a nagyvárosból vidékre költözött. Minden percét a közelben lévő tóparton töltötte. Kedvenc vázlatfüzete és akrill ceruzái mindig vele voltak. Szerette megörökíteni a számára érdekes állatokat, növényeket, helyeket.

Azon az enyhe tavaszi napon is kint üdögélt a házhoz tartozó stégen. Meglátott valamit a nádasban, odament, hogy megnézze mi az, és talált egy kis egérkét. Az egy szöcskeegér volt, felismerte, mert már nézték az iskolában. A kis egér elszaladt, a kisiú utána kiáltott.

- Várj, egérke, le szeretnék rajzolni!

Majd utána futott a nádas felé. Itt halk neszre lett figyelmes.

- Itt van egy kisiú, és valami olyasmit kiabált utánam, hogy le szeretne rajzolni. De én nagyon megijedtem és elszaladtam előle. - suttogta a kis szöcskeegér az anyukájának.

- Ne félj tőle! - bátorította az egéranyuka. Menj bátran és beszéld meg vele.

- Brekk-brekk! Engem is rajzoljon le, én is különleges vagyok! - kiáltotta a sárgahasú unka.

- Akkor gyere velem, úgy nem fogok annyira félni. - mondta a kisegér.

Lassan előbújtak a nádasból, hogy megszólítsák az idegent. Először csak nézték, majd óvatosan a lába mellé osontak.

- Hé, kisiú! - suttogták, de a kisiú nem hallotta meg. Közelebb mentek, majd az egérke elkezdte rángatni a gyerek zokniját. Erre a kisiú lehajolt és jól szemügyre vette leendő barátait.

- Sziasztok! Én Tomi vagyok! Lerajzolhatlak titeket?

- Igen, de naplementére próbálj meg végezni, mert holnap elutazunk.

- Jól van, végezni fogok. Állatok össze, ki szeretne rajta lenni a rajzon! Erre sorra jöttek elő az állatok. Odaúszott a böjti réce, odaröppent a sávós szitakötő és a pókhálós lepke. Tomi néma csendben dolgozott az új akrill ceruzáival, amit születésnapjára kapott. Ahogy ígérte, naplementére végzett is.

Az állatok ahogy meglátták a rajzot, csodálattal nézték a műalkotást. Tomi megígérte nekik, hogyha visszajönnek, akkor sokszor le fogja őket rajzolni játék közben is. Itt a vége, fuss el véle, ha nem hiszed, járj utána!

Varga Péter, Letenyei Andrásy Gyula Általános Iskola

A kis pókhálóslepke nagy kalandja

Egyszer volt, hol nem volt egyszer egy kis pókhálóslepke, akinek szárnyait sötétbarna szaggatott minta ölelte körül. Ezt a gyönyörű rovarot Hajnalnak hívták. Talán azért, mert minden hajnalban fölrepült az ég legmagasabb pontjára és onnan csodálta meg a harmatos fűben lakó összes élőlényt.

Ez a történet egy szép őszi délelőttön kezdődött. Az összes erdőszéli állat az óriás fenyő alatt gyülekezett. A denevér, Margó szállt fel az égre Hajnalhoz, hogy szóljon a lepkének.

- Hajnal, siess a tölgy alá, megbeszélés lesz!

Hajnal és barátja odarepültek a megbeszélés helyszínre. A vén sün belekezdett beszédébe.

- Kedves Erdőlakók! A jólismert, melegszívű rókamama tündéri három gyermeke eltűnt. Mindenki szomorúan hajtotta le a fejét, Hajnal pont az ellenkezőjét tette, felnézett az égre.

- Van egy ötletem – kezdett bele a lepke. Én megtalálom az elveszett kisorákát! El tudok repülni bárhová!

Az összes erdőlakó segített készülni. Hajnal szárnyacskáit útravalóként megpakolták temérdek nektárral. A kis lepke elindult a nagyvilágba, hogy felkutassa Tricit, Fannit és Fifit.

Először egy piacra vitte az útja, ahol meglátott egy szarvasbogarat. Megkérdezte tőle:

- Elnézést, nem látott errefelé pár rókakölyköt, pontosabban hármat?

A szarvasbogár nemmel válaszolt, a pillangó pedig megköszönve a segítséget, tovarepült. Szállt, szállt tovább, amikor egyszer csak lepillantott a földre és meglátott egy kiabáló, pöttöm hangyát. Leereszkedett hozzá és megkérdezte, hogy miért jajveszékel.

- Képzeld, óriási mancsok rengették meg a földet alattam. Távolról vörösnek tűntek és nagyon fűgének! – mondta az apró munkás.

- De hisz ők a rókagyerekek, akiket annyira keresek! – kiáltott fel Hajnal örömeiben.

- Kérlek te is segíts rajtam, mert nem tudom, hol van a hangyaboly, ahol lakom – sóhajtotta a hangya elveszetten.

A lepke elkísérte a kedves barátot, hisz az ég tetejéről minden kis zugot ismert már. Gyorsan meglelték a hangyabolyt, Hajnal pedig villámgyorsan fordult vissza a kis szökevényekhez. Gyorsan kézenfogta a kis rókagyerekeket, és odavezette őket a nagy fához, ahol nemrég a gyűlést tartották az erdőlakók.

A rókamama elsírta magát örömeiben és szorosán ölelte kicsinyeit, majd így szólt:

- Hajnal, annyira boldog vagyok, hogy visszahoztad Őket!

- Szívesen segítettem! – válaszolta kedvesen Hajnal.

Ha Hajnalnak az apró hangya nem segített volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Góber Luca Anna, Palini Inkey Boldizsár Általános Iskola

A korai juhar bánata

Egyszer egy erdőben élt egy korai juhar. Nagyon szép, hatalmas fa volt, míg a többi fa körülötte inkább korhadt és kicsi. Mégis rájuk szálltak a madarak és hozzájuk költöztek a mókusok, a juhart pedig messzire elkerülték.

Egy napon odament hozzá egy őz és azt kérdezte tőle:

- Miért búsulsz juharfa? Hiszen ma mindenki olyan vidám!
- Van oka a bánatomnak, kis barátom. Se madár, se mókus nem néz felém, csak a csenevész, kisebb fákra, bokrokra szállnak.
- Ne búsulj kedves juhar! Biztos, hogy majd téged is felkeresnek az állatok menedék gyanánt. Az őzike továbbállt, mire egy kismadár rászállt a juhar egyik ágára. Azt mondja neki:
- Engedj be te fácska, a szél elrepítette a fészkem, ideköltözhetek?
- Persze, gyere csak! - mondta a korai juhar, közben csillapodott a bánata.
- Mesélsz nekem? - kérdezte a madár.
- Természetesen! - válaszolt a juhar.
- Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kismadár. Boldogan élt a szüleivel. Miközben az anyukája tanította őt repülni, hatalmas szélvihar kerekedett és elvitte a fészket. A kis

madárka

ügyetlenül ugyan, de odarepült egy közeli fához segítséget kérve. A fa szíve megesett az állaton,

ágain helyet hagyva megengedte, hogy fészket építsen, majd fiókákat nevelhessen. Így éltek boldogságban, békességben, amíg meg nem haltak.

- De szép történet volt! - örvendezett a madár. Ekkor a juhar arra lett figyelmes, hogy a meséje közben az erdő vadon élő állatai körégyűltek. A látványtól elérzékenyült. Egyszer csak elkezdett cseperegni az eső és a juhar így szólt:
- Kedves állatok! Most, hogy eső esik, szívesen látlak benneteket nálam! Ha elrepíti a szél a fészketeket, ha elázik a szárnyatok vagy itt szeretnétek a fiókáitokat gondozni rám számíthattok! Ha kívánjátok még mesélhetek is nektek!
- Köszönjük szépen juharfa! - mondták kórusban az állatok.
- Nagyon szívesen! - hatódott meg a fa.

Így lett a magányos korai juharból egy boldog, barátságos fa, aki még jobban kiemelkedett 2025-ben a többi lombhullató fa közül.

Katona Stella, Palini Inkey Boldizsár Általános Iskola

A böjti réce szerencséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy kisgyerek. Ezt a gyereket az apja vadászatra tanította, és arra, hogy hogyan fotózzon le egy böjti récét. Amikor nagyobbacska lett a fiú, akkor azt is megtanította, hogy kell levadászni egy böjti récét. Csakhogy a legény sajnálta a madarat megölni.

Volt egy verseny, ahol böjti récét kellett szerezni zsákmányként. Akinek sikerült megölni a madarat, az egymillió forintot kapott jutalmul. Az apja nagyon szurkolt, hogy sikerüljön neki, és ő legyen az első, hogy büszke lehessen tanítványára. A legény következett, de megkérdezte magától, hogyha ő lenne a böjti réce, neki hogy esne, ha lelőnék. Meggyőzte magát, hátat fordított a pénzjutalomnak, és végül nem lőtte le a madarat.

Az apa egyrészt örült fia döntésének, mert nem halt meg a madár, másrészt szomorú volt, hogy nem nyerték meg a pénzt. A legény úgy döntött, hogy felhagy a vadászattal, soha többé nem megy olyan versenyre, ahol madarakat kell meggyilkolni. Inkább megy versmondó versenyre.

Be is nevezett hát egy szavalóversenyre. Az jutott eszébe, hogy a verseny előtt felkeresi a tónál azt a böjti récét, akit le kellett volna lőnie. El is indult, és a szokott helyen meg is találta a madarat.

- Szia böjti réce! – köszönt neki, majd ledobott a madár elé egy kis kenyeret.

Csak akkor vette észre, amikor lehajolt, hogy van a madárnak társasága is, a legjobb barátja, egy béka. A két jó pajtás egymással volt elfoglalva, észre sem vették a szegény fiút, csak elsétáltak mellette, így az nem tudta megsimogatni a böjti récét.

A legénynek nem sok ideje maradt bánkódni, hiszen nemsokára kezdődött a szavalóversenyre a válogató az osztályban. Az első három helyezett mehetett a területi versmondó versenyre, szeretett volna nem elkésni, és bekerülni a legjobb három közé. Végül sikerült időben odaérnie, de nagyon izgult, szeretett volna nyerni.

Másnap reggel felsorolta a tanár, hogy ki hanyadik helyezett lett. A fiú sajnos nem került be az első három helyezett közé, negyedik lett. Csak búsult egész nap, nagyon szomorú volt, hogy nem mehet a nagy versenyre. Egyszer csak eszébe jutott, hogy lehetséges, hogy azért nem volt szerencséje, mert nem sikerült megsimogatnia a böjti récét. De bízott benne, hogy a madár még hozhat neki szerencsét!

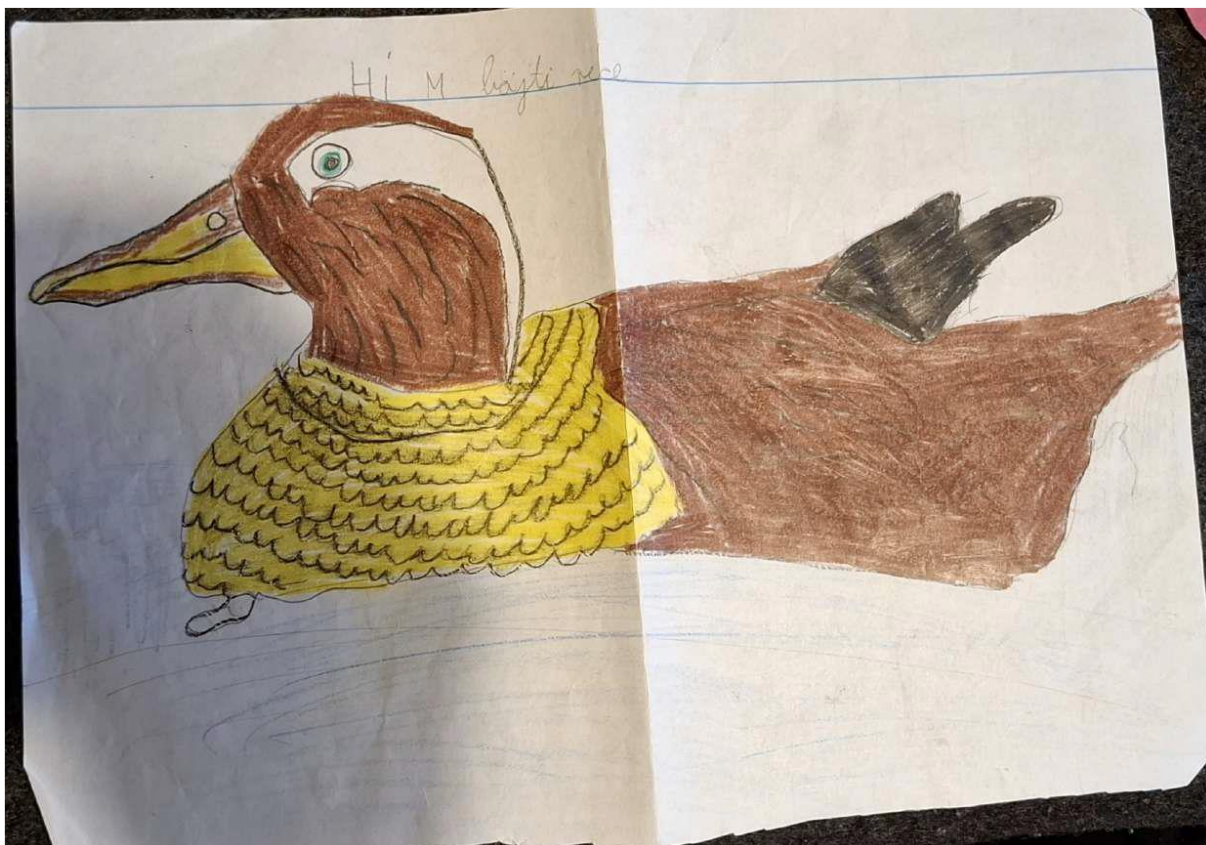
Le is ment újra a tóhoz, amikor meglátta a madarat, köszönt neki:

- Szia réce! – a madár már figyelt rá, és kiderült, hogy a böjti réce szerencsét hoz annak, aki megsimogatja.

A legénynek megengedte hálából, amiért nem ölte meg, hogy megsimítsa a tollait, és láss csodát, a fiú hirtelen az első helyezett lett a negyedik helyett a versmondó versenyen!

Örült a legény nagyon, hogy továbbjutott! Mindenki csodálkozott a sikerén, de senki sem sejtette a böjti réce varázslatát.

Másnap a fiú lement megint a tóhoz, és megköszönte a segítségét a böjti récének, akinek a szerencsáját köszönhette.

Sayed Ramóna, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

A piros kabát

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy varázslatos erdő. Ennek a varázslatos erdőnek a közepén volt egy olyan csodaszép tó, amelynek színéhez foghatót, még senki nem látott. Itt élt Emil, a sárgahasú unka. Hasa olyan sárga volt, hogy a környék állatai mind féltek tőle. Tudták, hogy a természetben a feltűnő sárga szín, veszélyt jelent. Ezért magányos volt Emil, és szerette volna, ha a többi állat barátkozna vele. El akarta rejteni a hasát. Mikor meglátott egy szép piros kabátot, gondolt egyet, és megvette. Csodaszép kabát volt. A színe a pipacséhoz hasonlított. Folyton ezt hordta. Csak akkor vetette le, ha ki kellett mosnia.

Egyszer épp a csodaszép piros kabátját teregette, mikor a közeli virág szárán, odaosont egy icipici magyar szöcskegér. Nagyon ritka állatka volt ő. Csak ezen a vidéken élt. Aprócska termete (6 centiméter) miatt alig lehetett észrevenni. Régóta szemezett már Emil barátunk piros kabátjával. A gyanútlan béka miután kiteragetett, elment a tó partjára az eseti brekegésre. A szöcskegér kihasználta az alkalmat, odaosont a piros kabáthoz, és azt gondolta: - Na, ez az enyém lesz! – majd lekapta a kötélről a kabátot, és elszaladt vele a sűrű fűbe.

A tó felett repkedett egy sávós szitakötőlány, Lulu. Gyönyörű szivárványos szárnyait rebegette az alkonyat fényében. Szárnyain lévő fémes sötétkek foltok bárkit ámulatba ejtettek. Amikor széttárta őket 7 centiméterre kinyúltak. Örült, hogy az unka messze ment. Nem kedvelték egymást, mert korábban összevesztek. Emil sárga színű hasa miatt, kicsit tartott is tőle. Ahogy ott repkedett, jól látta ahogy az egérke elvitte a piros kabátot.

Mikor Emil visszatért, észrevette, hogy nyoma sincs a kedvenc piros kabátjának. Sírva fakadt. – A kabátom, a drága piros kabátom! – Megsajnálta a sávós szitakötő. Oda szállt hozzá, és megkérdezte: - Miért sírsz? – Eltűnt a kedvenc piros kabátom. Valaki elvitte. – Zokogta a béka. - Ne aggódj semmit, én láttam ki vitte el. A magyar szöcskegér volt. Itt lakik a szomszédban. Megmutatom hol. - Mikor odaértek a szöcskegér odújához, a bejárat előtt ledobva megtalálták a piros kabátot. Épp ekkor bújt ki nagy haragosan a kisegér az odújából. Azért bosszankodott, mert a kabát igencsak nagy volt rá, így nem tudta hordani. Nagyon megörült az unka, hogy mégis megvan a kabátja, de mérges volt a kisegérré, aki már megbánta amit tett. Bocsánatot is kért Emiltől, és megígérte neki, hogy többet ilyet nem csinál. Emil jó szívű volt, ezért megbocsátott neki, és meghívta a segítőkész szitakötővel együtt a házába, hogy együtt nézzék a naplementét. Azóta is jó barátok, és Emil már nem magányos. Vége

Torhosi Fanni Kira, Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola

Matild és a mókus története

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy Matild nevű kislány. Egyszer egy erdei séta közben találkozott egy mókussal. Szóba elegyedtek és a mókus elpanaszolta, hogy a betegségén csak a korai juhar termése tudna segíteni. Sajnos nem tudja, hogy hol található ez a fa.

Matild elhatározta, hogy mindenképpen megkeresi az év fáját, hogy segíthessen a beteg mókuson. Ment-ment mendegélt, találkozott egy öregasszonnal.

- Adj Isten Öreganyám! - köszöntötte a kislány

- Mi járatban itt az erdő közepén? - kérdezte az öreganyó

- Már régóta bolyongok, de sajnos nem találok a korai juharfát. Nagyon fontos lenne megtalálni, mert csak így tudnék segíteni egy barátomon.

Kérlek öreganyám, segíts nekem, hogy merre találok a korai juhart!

Te biztosan ismered az erdő minden szegletét. - mondta a kislány

- Azt ki kell érdekelned! - mondta az öregasszony

Ha kiállsz három próbatételt, akkor elárulom, hol leled meg ezt az egyetlen gyógyító fát.

- Rendben van öreganyám, halljam azt a három próbatételt! - mondta Matild

- Az első, hogy takarítsd ki a konyhómat!

Matild ragyogó tisztává varázsolta az öregasszony konyhóját.

- Az első próbát kiálltad. - mondta az öregasszony

- Második parancs, hogy keress a patakban tíz szürke kavicsot, és hozd ide nekem.

Matild nemsokára visszaért a kavicsokkal, így a második próbatétel is teljesült.

A kislány már nagyon elfáradt, de még hátra volt a harmadik próbatétel.

- A harmadik próba, hogy az erdőszéli forrástól hozz három korsó vizet. – mondta az asszony

Matild összeszedte minden erejét és egy korsót a fején egyensúlyozva, a másik kettőt a két kezében visszahozta a konyhához.

- Ügyes lány vagy, mert teljesítetted az összes próbatételt.

Elárulom, hol találsz az egyetlen gyógyító korai juhart.

Elindulsz ezen az ösvényen, az elágazásnál balra haladj tovább egészen a tisztásig. –
mondta az öregasszony

Odaérve megpillantottam a hatalmas, gyógyító erejű fát. A földön megláttam egy díszes
termését, felvettem és elvittem a mókusnak.

A mókus nagyon örült, amikor megpillantott. Azonnal megette a termést, és csodák-csodájára
jobban lett tőle. Örültem, hogy segíthettem a barátomnak.

Itt a vége, fuss el véle!

Lázár Matild, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

A VÁNDORDIÁK

Volt egyszer egy vándordiak. Nagyon szeretett a szabad levegőn lenni, barangolni az erdőkben és mezőkön, figyelni a természet csodáit, az állatokat és növényeket. Egy nap elhatározta, hogy vándorútra indul. Megpakolta a hátizsákját mindennel, amire úgy gondolta, szüksége lehet, és elindult az erdőbe.

Az erdőben egy kis patak csörgedezett, melyben rengeteg hal úszkált. Láthatott ott kurta baingot, réti csíkot, és számos színes halacskát is. A parton sárgahúsú unkákat brekegtek. Egész nap bandukolt, és amikor este besötétedett, leült egy korai juharfa tövébe, és elaludt. Amikor felébredt, továbbindult. Így teltek a napjai, mígnem egyszer elért egy hatalmas rétre, ahol sok bőségi réce és kerecsensólyom szállodogált. Megpillantott egy gyönyörű sávós szitakötőt is, amint a hátán fekvé vergődött a földön. Odalépett hozzá, és feltette egy nárcisz szirmára. A szitakötő boldognak tűnt, megcsillantotta szárnyait, majd mielőtt továbbrepült volna, varázsszóval ezt írta a levegőbe: „Jótett helyébe jót várj!” – aztán eltűnt a virágok között.

A diák tovább bandukolt, mígnem egyszer csak összetalálkozott a király katonáival, akik egy hatalmas vörös rókat kergettek puskával.

– Nem hagyhatom, hogy megöljék ezt a gyönyörű állatot! – gondolta magában a diák.

Odakiáltott a katonáknak:

– Hé! Ne lőjétek le ezt a szép állatot!

– De a király maga parancsolta meg, hogy szerezzünk egy szép, nagy vörös rókat, hogy bundát készíthessen belőle magának télre! – válaszolták.

– Én szerzek maguknak olyan nagy vörös rókat, hogy be sem fér a palotába! – kiáltotta a vándordiak.

A katonák összenéztek, és azt mondták egymásnak:

– Lehet, hogy a róka helyett ezt a fiút kellene elvinnünk a királyhoz!

Úgy is tettek. Magukkal vitték a palotába, és odaállították a király elé.

– Azt hallottam, fiam, nem engedted, hogy lelőjék a vörös rókat, pedig nekem télre meleg kabát kell a bundájából! – szólt a király szigorúan.

A diák tudta, hogy nagy bajba került, de nem szólt egy szót sem.

– Még van egy kis idő a tél beálltáig – folytatta a király. – Kapsz egy hónapot. Kerítsd elő nekem azt a vörös rókat, ami be sem fér a palotába! Ha letelik az idő, és nem térsz vissza velem, lefejeztetlek!

A vándordiak beleegyezett. A katonák visszavitték az erdőbe, és sorsára hagyták.

A fiú újra belevetette magát szeretett erdejébe. Boldog volt, hogy ismét a korai juharfák árnyékában pihenhet, ihat a patak tiszta vizéből, láthatja a sok különleges növényt és állatot. Csak egyvalami aggasztotta: hogyan fogja előkeríteni a királynak beígért hatalmas vörös rókat? De úgy volt vele: ahogy eddig is, ezután is csak kitalál valamit.

Ahogy ment-mendegélt, találkozott egy régi barátjával, aki felajánlotta, hogy aludjon náluk a kis erdei házukban – ott melegebb és kényelmesebb, mint a hideg avar. A fiú örömmel elfogadta a meghívást.

Telt az idő, sokat vándoroltak együtt az erdőben, fát gyűjtöttek, bogyókat szedtek télre, felkészítették a kis házat a hideg napokra. Ám közben gyorsan repültek a napok: már csak egy hét volt hátra, és a rókat még mindig nem találta meg.

– Tudok egy helyet – mondta egy este a barátja. – Az erdő túlsó felén van egy barlang, ahol rókat élnek. Van köztük egy hatalmas példány, talán még a palotába se férne be!

Másnap hajnalban elindultak, és hamarosan meg is találták a barlangot. A fiú bekukucskált. Bent egy gyönyörű vörös róka aludt összebújva párjával és sok kicsi rókakölyökkel. Szorosan simulva, nyugodtan szuszogtak.

A fiú csak nézte őket, és összeszorult a szíve. Hogy is vehetné el a kölyköktől az egyik

szülőt? Végül csendben felsóhajtott, és így szólt:
– Nem tudom megtenni.

Kilépett a barlang elől, visszatért az ösvényre, és megpihent egy korai juharfa alatt. A fa levelei lassan hullani kezdtek, és ő arra gondolt: „Jól jönne most egy kis varázslat.” És ekkor... suhogás hallatszott a levegőből.

Megjelent a szitakötő! Ugyanaz, akit egykor megmentett. Néhány könnyed szárnycsapással megkavarta a lehullott leveleket, melyek egyszer csak egy hatalmas, vörös róka formájába rendeződtek. Szinte életre keltek a színes levelek!

– Vidd ezt a királyhoz – súgta a szitakötő. – A varázslat addig tart, amíg biztonságban nem leszel.

A fiú útnak indult a levelekből álló rókával. Amikor megérkezett a palotába, a király elámult:
– Ez aztán róka! Tényleg nem fér be a palotába!

És míg a király a bundáról álmodozott, a fiú már messze járt. A varázs-róka pedig egy utolsó suhanással a levegőbe emelkedett, majd ezer piros és arany levélként szétszóródott a szélben. A király dühöngött, de már késő volt.

A fiú pedig megmenekült – és attól a naptól fogva még jobban hitt a jószívűség erejében... és a természet apró varázslataiban.

Fördös Júlia, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

Erdei rejtély

Egyszer volt, hol nem volt az üveghegyen is túl, a boszorkány birtokán is túl, ahol a kurta farkú malac túr. Nem, nem is ott, hanem a természetben. Sziasztok, ó, elnézést, milyen illetlen vagyok, még be sem mutatkoztam – a netem, vagyis a nevem – Dr. Fa-ki-kopáncs - a fák doktora. Szeretem a munkámat, mert amikor én a fákát gyógyítom, eléggé jól lakom, de hol lakom, remélem nem kell bemutatnom! Az a hír járja az egész erdőt, hogy a fák megbetegedtek, rajtuk kórokozók telepedtek meg, még meg berekedtek. Bocsássatok meg, azt elfelejtettem mondani, hogy a korai juharok betegedtek meg. Én személyesen megkérdeztem juharoktól, hogy mi a bajuk, mert a fák doktoraként nagyon érdekelt, hogy mi lehet a gond okozója: „Tudjátok, hogy mitől betegedtetek meg?”

Csönd

„Ööö, az egyik fa válaszolná a kérdésemre?”

„Igen!” -válaszolta az egyik fa.

„De te – kocsányos tölgy vagy! Nem korai juhar!”

„Lehet, de a korai juharok túl korán tavasszal megbetegedtek és legyengültek. Nem halódtad a hír? Tele van vele az egész erdő!” – mondta a Kocsányos tölgy.

„De, de, ami azt illeti – hallottam, de még mindig nem értem miért te mondd el. Valami galambposta vagy jégmadár futár nem hozhatta volna?”

„A postások, futárok télen megfáztak, úgyhogy én hozom az üzenetet!”

„Ó, bocsáss meg, hallgatom az üzenetüket!”

„A fák az üzenetük mellé egy érdekességet is küldenek. Melyikkel kezdjem?”

„Kezdj az érdekességgel!”

„Tudtad, hogy egy fa értéke 193.250 \$ (kb. 44 millió forint). Legalább is Dr. TM DAS a Kalkuttai Egyetem professzora számításai szerint egy fa 50 év alatt 31.250 USD értékű oxigént termel, 62.000 USD értékű légtisztítást végez. 31.250 USD értékben, növeli a talaj termelékenységét. 37.500 USD értékű víztisztítás végez. 31.250 USD értékben biztosít lakhelyét más élőlények számára. A számítás nem tartalmazza a fa gyümölcsseit, valamint a

kivágás utáni nyers fa értékét, valamint annak az öröme az árát, amit mi, élőlények, egy fát nézve, érzünk. Vigyázzunk az erdőre! És a fákra!

És most jöjjön az üzenet: Kedves Dr. Fa-ki-kopáncs! Van ott bogáncs-ragadáncs? Térjünk a lényegre! Gondolom te is tudod, sőt, tudom, hogy tudod, hogy sokan szennyezik a környezetet. Sejtéd miért betegek a fák? Rettenetesen sajnálom, bocsánat, az öreg tölgy felkavart sok mindent, azért mi kibogozzuk. Köztünk van egy-két olyan fa, ami nem betegedett meg, sajna mi nem köztük vagyunk. Egy rejtély kellene megoldanod! Az százszor széles Szavannán kell nyomoznod.”

„Varázsbotom, jól figyelj! Célunk most sincs közel! Nem a Napra - irány a százszor széles Szavanna!”

A varázsbotom segítségével hamar meg is érkeztem. Miért is jöttem ide? Mit is kellene keresnem? És akkor megakadt valamin a szemem – valami egyáltalán nem oda illőn – egy hatalmas gyáron. Gyorsan mentem a kapuhoz, de sajnos elég erős emberek őrizték. Úgy döntöttem – használom a fejemet és munkásemberré változtam. Egy kicsikét dolgoztam a gyárban, de hamar rájöttek, hogy igazából egy tudós madárdoktor vagyok, mert többször mondtam az érveket, hogy miért kell környezetbaráttá átalakítani a gyárat.

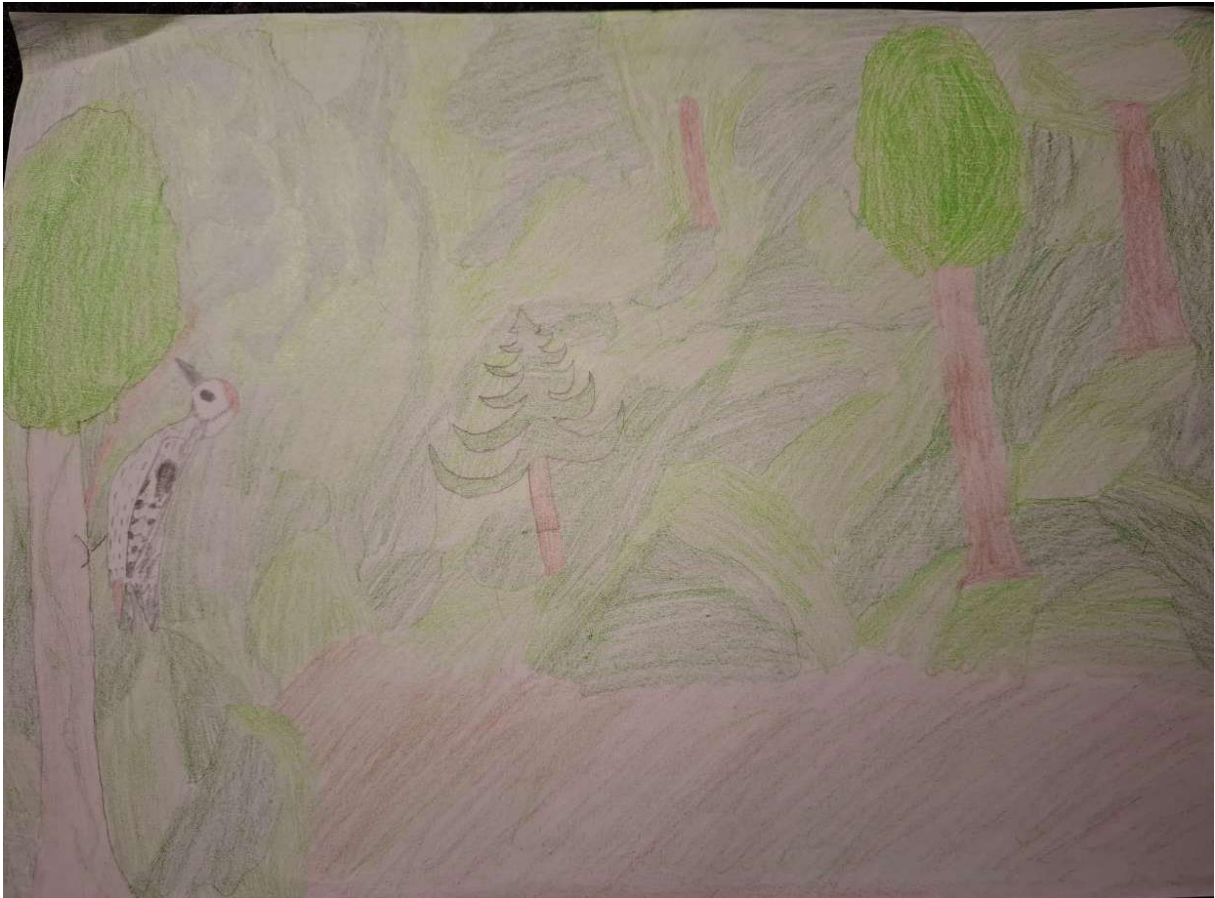
A főnök elé akartak vinni, de a fejemet használva, megint kitaláltam egy újabb csel – elővettem a varázsbotomat, és belekezdtem a versbe:

„Derűs fénypont, messze van a félhold, ne szennyezzétek a környezetet, mert ha igen – kössétek be az öveteket!”

Ez után egy rövid történetecskét láttak maguk előtt az volt benne, hogy miért nem jó szennyezni a környezetet, na meg azt is látták - mit kapnak érte, ha a környezetben

megakadályozzák a rendet.

A varázslat után hazamentem, jó volt látni ahogy az erdő népe gyógyítja a fákat. Remélem tetszett a mesém! Keress rám a neten. Remélem nem felejtetted el meglocsolni a növényeidet! Ne feledjétek - FONTOS A KÖRNYEZET!

Zolotarov Zoltán, Csány-Szendrey Általános Iskola Belvárosi Tagiskolája

A fa és a madár barátsága

Egyszer volt hol nem volt élt egyszer egy böjti réce meg egy korai juhar fa. A fa közel lakott a tóhoz emiatt a réce és a juhar hamar barátok lettek.

Aztán egy szép nyári napon, így szólt a fa a pajtásához:

- Jaj, barátom, jaj ebben a nagy hőségben annyira kiszáradtam.

Erre a réce ezt mondta:

Hiszen itt lakom a tóban, ha odaadod az egyik leveledet, akár meg is öntözhetlek.

A juhar oda is adta a levelét, a madár jól megtöltötte és megöntözte. Ez aztán, így ment napokig, hetekig, végül eljött az ősz.

- Hú barátom, ha te nem lettél volna már rég ki lennék száradva - mondta a fa.

- Hát én csak a kötelességemet tettem, mert a barátok mindig segítenek egymáson –
tette hozzá a réce.

Így aztán örökre igaz barátok lettek és mindig segítettek egymásnak.

Polgár Gréta, Zrínyi Miklós Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános IskolaKere